

Godište XVII. • broj 6 • lipanj 2022.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Duh Sveti – Marija –
hodočašćenja

Ivanjska noć bez sna

U školi Kraljice Mira

Pozvani smo
biti svjedoci!

ZARUČNICA
DUHA SVETOGA

41. OBLJETNICA - PRIGODA
ZA POVRATAK NA IZVORE

POST I DUH SVETI

NOSITELJI USKRSLOGA

PRIMJER STE LJUBAVI
KOJA SE DAJE
ZA DRUGOGA

DUHU SVETI
U SVETOME PISMU I U
ŽIVOTU VJERNIKA

Gospina škola | Događanja | Teološki podlistak |
Iz života Crkve | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina

Draga djeco! Gledam vas i Bogu zahvaljujem za svakog od vas, jer On mi dozvoli da sam još s vama, da vas potičem na svetost. Dječice, mir je narušen i Sotona želi nemir. Zato neka vaša molitva bude još jača da utihne svaki nečisti duh podjele i rata. Budite graditelji mira i nositelji radosti Uskrsloga u vama i oko vas da bi dobro pobijedilo u svakom čovjeku. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Foto: Arhiv ICMM

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici. Arhiv ICMM

Gospina škola

Duh Sveti – Marija – hodočašćenja, FRA T. PERVAN

Ivanjska noć bez sna, I. ŠARAC

U školi Kraljice Mira, K. MILETIĆ

Pozvani smo biti svjedoci!, B. SKOKO

Zaručnica Duha Svetoga, M. MILETIĆ

41. obljetnica – prigoda za povratak na izvore, D. PAVIČIĆ

Post i Duh Sveti, FRA M. ŠAKOTA

Nositelji Uskrsloga, P. TOMIĆ

Tišina nas utišava, T. GAŽIOVA

Međugorje predstavlja novu evangelizaciju, S. ČOVIĆ RADOJIČIĆ

Primjer ste ljubavi koja se daje za drugoga

Kako živjeti u Gospinoj školi?

Događanja

Svoje su trpljenje ucijepili u naše postojanje, FRA A. MARIĆ

Teološki podlistak

Duhu Sveti u Svetome pismu i u životu vjernika, FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Međugorje, Gospa i mir, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

Sretna i duhovno plodna 41. međugorska obljetnica!

O 41. obljetnici međugorskih ukazanja dobro je – poslije iščitanih tisuća stranica komentara i još više različitih misli – sve ponizno sažeti i istaknuti ono što „ni crv ni moljac“ nisu uspjeli uništiti. Zapravo, valja nam odmah na početku konstatirati da je ovo slavije 41. obljetnice jedno veliko čudo, jer unatoč prijemorima, ona bitna duhovna nit nije prekinuta. U epicentru među kamenom i dračom onodobno se dogodio potres duše, vihor emocija i koloplet svakovrsnih snova i želja. Ljudi su iz početka htjeli vidjeti i opipati, saznati što ih čeka i što im je činiti. Nad Crnicom i Križevcem, nad Hercegovinom i Hrvatskom, nad svijetom potom se dogodio lahor, a netko nježan i dobar – naša Majka – sve nas je, usred onodobnog ljudskog primirja – pozvala na „mir“. Odzvonio je taj poziv sve do krajeva svijeta. Duše su pogođene u najtananije žice, jer u toj svetoj riječi koju nam je poželio Krist poslije uskrsnuća, našlo se sve što čovječanstvu treba: pod plaštem mira – znaju to i starozavjetni propovjednici – cvate zahvalnost i radost, nada i ljubav.

I mnoštvo je problema ovdje proniknulo, jer ljudi imaju rijetka iskustva susreta s onostranim. Ipak, pod plaštem Kraljice Mira potekao je izvor utjehe. Čovječanstvo je, poput infuzije izravno u vene, dobilo prigodu da se vrati Gospodinu i Crkvi. Možda još točnije: da svatko za sebe prizna da je stvorenje, a da je Gospodin jedan i veličanstven.

Prohujala su desetljeća. Što vrijedi pamtiti? Zasigurno, kolone pobjednika nad vlastitom dušom, životom i grješnošću. One brojne duše koje su kleknule i obnovile svoj osobni, bračni i obiteljski savez s Bogom. Stvorena je tako mreža blagoslova, načinjen je spontani predložak za novu evangelizaciju, koju je posljednjih desetljeća nastojala definirati i provesti cjelokupna Crkva. Duhovna živica koja se ljudima učinila neuhvatljiva, tako je lijepo i uspješno postala perivoj kojem se može samo diviti.

Zabilježio je Bog na nebu, ali i ljudi na zemlji, mnoštvo znanih i nezvanih duhovnih junaka, čije su suze kapnule po okolnom kamenjaru i međugorskoj kaldrmi. Čini se, a možemo i smjelije ustvrditi: bez Međugorja i onog što se uz njega veže – pa, Gospa je tamo „progovorila hrvatski“, kako pjeva pjesnik Štambuk – svijet bi bio još veća nevolja i konfuzija. Srećom, poslije 41 godine možemo reći da je Bog, unatoč našim slabostima, preko Majke Kristove odlučio pomoći svijetu. Redaju se ovdje kolone potrebnih; bolesnika i ovisnika, svećenika i redovnika, bračnih drugova i mladih. Eto, da se ovdje događa, usred relativizma i ateizma Europe, samo susret mladih svijeta – Mladi fest, imamo razlog za radost.

Međugorje i sve što taj pojam nosi i baštini, o ovoj obljetnici ostavljamo Božjoj providnosti i sve stavljamo pod majčinski plašt Kraljice Mira. Mi je priznajemo Vladaricom i Kraljicom, službenicom Kralja Vjekova, i želimo da ona ostane utočište nama danas, ali i onima koji sutra dolaze. I ovaj mjesec mnoštvo će kleknuti na kamenjar i draču, na šljunak uz župnu crkvu. Naša obljetnička želja jest: neka ih otkupi i razveseli Kristov mir koji njegova Majka zaziva, neka im se ispune želje, jer tako će se mijenjati svijet.

Svima sretna i duhovno plodna 41. međugorska obljetnica!

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje

Glavni urednik

Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate

Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura

Ana Marin

Grafičko oblikovanje

SBD, Mostar

Tisak

Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK i €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich – Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN:BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Pretplate za Glasnik mira možete izvršiti i preko paypal računa na linku: www.paypal.me/mirmedjugorje (svrha uplate: za Glasnik mira)

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput „ukazanja, čudesa, poruke“ i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Duh sveti – Marija – hodočašćenja

Oduvijek je u čovjeku postojao nagon za hodočašćenjem, za promjenom mjesta i prebivališta, makar nakratko, na neko neodređeno vrijeme. Sve se živo, osim čovjeka, na ovoj zemlji osjeća domaćim, udomljenim. Jedino je čovjeku svijet u kome živi stran i tuđ. Nigdje se on ne osjeća do kraja kod kuće. U svojoj biti čovjek je trajni i vječiti lugalica, tipični izdanak bratoubojice i lugalice *Kajina*, koji zbog svoga zlodjela ne može pronaći na ovoj Zemlji mira svojoj duši i nemirnom srcu. Kain je tjeran, kao zvijer, on je tuđin u svakoj zemlji. On prvi prema Knjizi Postanka gradi grad i daje mu ime prema imenu svoga sina – Henok. Želi se tu smiriti. Čovjek nije na zemlji doma. Upravo se to lijepo izražava u jednome starom spisu, Poslanici Diognetu, koji veli kako je za *kršćane svaka domovina tuđina i svaka tuđina domovina*. Kršćani su svugdje kod kuće i nigdje nisu kod kuće dok se ne smire u Očevu domu.

FRA TOMISLAV
PERVAN

ZAŠTO U ČOVJEKU POSTOJI NAGON HODOČAŠĆENJA? Zašto i danas, u gotovo svim velikim religijama imamo upravo hodočašćenje kao zajednički *topos*, mjesto, zašto se mijenja sigurno za nesigurno, zašto se zapućuje iz topline doma u nepoznato i nesigurno, zašto ostavlja vjernik svoju crkvu ili bogomolju, možda u susjednoj ulici ili u vlastitom selu, i zapućuje se u daleka svetišta? Gotovo redovito s činjenice i općenitog uvjere-

nja, kolektivne svijesti, kako se na posebnim mjestima Nebo približilo zemlji, kako nevidljive sile djeluju, kako je *mysterium tremendum et fascinans* (tajna Boga pred kojom čovjek ostaje 'ošinut' i pred kojom se tresu), upravo na posebnim mjestima iskustveno doživljajan, opipljiv. Hodočašćenje je u konačnici nešto poput traganja za *izgubljenim rajem*, povrata u edenski vrt, gdje se čovjek osjeća doma, gdje zajedno

s ostalim hodočasnicima razumije samo jedan jezik, jezik ovisnosti, upućenosti jednih na druge, jezik solidarnosti, ljubavi, pomaganja te na kraju jezik koji ujedinjuje sve, a to je govor Transcendencije, Onostranosti i Zazbiljnosti, gdje se događa iskorak iz svakodnevnoga u neobično, Sveto, *numinozno*, u čežnju za dodiranjem sa samim Nebom koje upravo na posebnim mjestima očituje svoju snagu i posebnu prisutnost. O tome svjedoče redovito

nebrojeni hodočasnici u svojim razgovorima sa svećenicima ovdje ili u ispovjedaonici.

Hodočašćenja u kršćanstvu imaju i drugu protegu, naime, naglasiti privrženost i duboku ukorijenjenost vjere u utjelovljenje Božjega Sina u osobi Isusa Krista u ovu ljudsku povijest i prostornost. Bog postaje dio vremena i prostora u kome živimo, a taj Bog nastavlja svoje djelo nakon Isusa Krista u Duhu Svetome. Kršćanstvo ne treba izlete u ideje, idealizam, nepovijesnost, čistu spekulativnost. Ono je prvenstveno baštinik židovske vjere, povijesnosti spasenja, utjelovljenja Sina Božjega, ono je u cijelosti obilježeno i označeno poviješću, ljubavlju prema svemu stvorenome, gdje ništa nije

Hodočašćenje je u konačnici nešto poput traganja za *izgubljenim rajem*, povrata u edenski vrt, gdje se čovjek osjeća doma, gdje zajedno s ostalim hodočasnicima razumije samo jedan jezik, jezik ovisnosti, upućenosti jednih na druge, jezik solidarnosti, ljubavi, pomaganja te na kraju jezik koji ujedinjuje sve, a to je govor Transcendencije, Onostranosti i Zazbiljnosti, gdje se događa iskorak iz svakodnevnoga u neobično, Sveto, *numinozno*, u čežnju za dodiranjem sa samim Nebom koje upravo na posebnim mjestima očituje svoju snagu i posebnu prisutnost.

isključeno iz zahvaćenosti Kristovim otkupiteljskim i spasiteljskim djelom. Ono je povijesni odraz povijesnog hoda Boga s ljudima, pa se stoga sve posvećuje u tome djelu. Oduvijek su proljetni mjeseci, napose svibanj i lipanj, mjeseci proljeća i cvijeća, Uskrsa i Duhova, Duha Svetoga i Marije, bili prigoda da posvijestimo sebi te svoje izvire i uvire života i vjere, nadanja i životnog hoda.

Svi mi starijih godišta tako se rado sjećamo običaja i predaja, u obiteljskoj molitvi ali i bogoslužju svojih mladih dana, kako vjera bijaše nešto što je nadilazilo i nadrastalo naraštaje i pojedince, što je u nama budilo uvijek novo divljenje i otkrivanje zbiljnosti koja se krila iza običaja, molitava, vjerovanja i nadanja. Vjera ne bijaše nešto poput ishlapljenih ideja ili nekakvih apstraktnih kršćanskih vrijednosti koje se bilježe u udžbenicima ili katekizmima, već to bijaše stvarni život, zbiljnost koja je mijenjala život, pojedinaca i zajednice, davala životno usmjerenje, prema Vječnosti.

Sve je smjeralo prema Nevidljivome, a pogotovo je na svakom koraku bilo uočljivo strahopočitanje. S kakvim se samo počitanjem susretalo svećenika dok je išao bolesniku, ili pak dijelio mladomisnički blagoslov. Sakramenti su sadržavali i uzbuđivali ono što su označavali, u svakoj svojoj protežnici, od krštenja do bolesničkog pomazanja. Može to biti nekakvo naknadno domišljanje, ali smo bili suočeni s činjenicom da je svećenik posvuda donosio Božju

blizinu ljudima. Svetost i posvećenost svega te upućenost na Boga bijaše temeljna odrednica tih naših minulih mladih dana i godina.

Ta blizina i uronjenost u Boga od prvih dana god. 1981. na poseban način se doživljavala i još uvijek doživljava u Međugorju. Ono je do dana današnjega ostalo nešto poput duhovnih toplica i kupki za čovjekovo slomljeno tijelo, dušu i srce. Nebrojeno su pronašli upravo u Međugorju svoj put do Boga, do sebe i čovjeka. Zato to danas mnogima smeta. Smeta onim inženjerima duša koji bi htjeli sve globalizirati, omasoviti, učiniti jednim, kolektivizirati. Vidimo kako svijet naginje nekakvoj svemoćnoj svjetskoj vladi, a među nama su svemoćni svjetski policajci koji u totalitarističkom duhu i manirama provode svoju samovolju nad nemoćnim malim narodima, a pogotovo nad nemoćnim pojedincima.

Upravo je vjera te iskustvo vlastite osobe kroz obraćenje i doživljaj samog Boga pomogao nebrojenima u Međugorju pronaći ponovno svoj iskon, svoju istost, svoju osobu i osobnost. Prisjetimo se da smo u prošlom stoljeću imali zorno iskustvo Zloga kroz dvije oprečne ideologije, fašističko-nacističku i komunističku. Svaka je na svoj način potirala pojedinca i htjela utopiti sve u kolektiv, masu, u jedno demonsko veliko MI. Vjera pak pomaže da pojedinac doživi sebe pred Bogom, svoje malo Ja, koje je vrijedno Božjeg spuštanja do njega. Početak dvadesetoga stoljeća bijaše u znaku dvojice antipoda, Nietzsche-

TA BLIZINA I URONJENOST U BOGA OD PRVIH DANA GOD. 1981. NA POSEBAN NAČIN SE DOŽIVLJAVALA I JOŠ UVIJEK DOŽIVLJAVA U MEĐUGORJU. ONO JE DO DANA DANAŠNJEGA OSTALO NEŠTO POPUT DUHOVNIH TOPLICA I KUPKI ZA ČOVJEKOVO SLOMLJENO TIJELO, DUŠU I SRCE. NEBROJENI SU PRONAŠLI UPRAVO U MEĐUGORJU SVOJ PUT DO BOGA, DO SEBE I ČOVJEKA. ZATO TO DANAS MNOGIMA SMETA.

Međugorje je od samih početaka mjesto iskustvenog djelovanja Duha Svetoga preko Marije. Međugorje je ozbiljenje poziva na obraćenje i evangelizaciju o kome odreda govore suvremeni pape, ono je ispisivanje novoga poglavlja Djela apostolskih, suvremeno iščitavanje Biblije i obraćanja Boga svijetu i čovjeka Bogu. Svaka su ukazanja kroz povijest na svoj način djelo i plod Duha Svetoga. Nisu ona nikakav hokus-pokus, pa tako ni sa strane Gospe, a naša vjera ne temelji se na pričama onodobnih maloljetnika, a danas već osoba u svojim pedesetim godinama.

Foto: Arhiv TCMM

hea sa svojom teorijom *mrtvoga Boga* i ruskog filozofa Solovjeva koji je u svome eseju o *Antikristu* pretkazao kraj dvadesetoga stoljeća.

U ime *mrtvog Boga* te novoga čovjeka i čovječanstva prema mjeri i naumu zlosilnikâ i paklenog Poglavice pogubljeno je u stoljeću iza nas više od stotinu milijuna ljudi na svim kontinentima. U ime Solovjeva *Antikrista* stvara se lažno jedinstvo pod vodstvom jednoga gospodara svijeta koji sazivlje ekumenski sabor na kome treba proglasiti sveopći mir i jedinstvo svih ljudi pod jednim gospodarom, jedinstvo svih vjera pod jednim zajedničkim papom. Taj se svjetski vladar na kraju razobličuje kao *Antikrist* u osobi, a pravi Petar s najvjernijom pratnjom izriče izopćenje nad lažnim papom.

Dvadeseto je stoljeće započelo u znaku titanskog zamaha tehnike, Eiffelova tornja u Parizu, te suvremene *Kule babilonske*, što strši prema nebu, nezapamćene gigantomanije, te katastrofe Titanika koji se razbio o ledeni brijeg u vodama Atlantika, napovir Amerike. Prije svoga prvog putovanja vlasnici i brodograditelji odbili su blagoslov broda smatrajući da njihovo čudo brodogradnje i zadnja riječ onodobne tehnike može odoljeti svim olujama. Nije li ta katastrofa, simboličnog imena *Titanik* (aluzija na grčku mitologiju i mitske *titane-bogove*), najavila potonuće cijeloga jednog stoljeća na moralno dno, moralni pakao? Nije li čovječanstvo u ovodobnoj *titanikomaniji*, u pomami za tom olupinom s početka prošlog stoljeća, koja je povukla u morsku dubinu više od tisuću i pol ljudi, također sudionik te kataklizme s početka stoljeća? Ostaje problem: Ima li smrt zadnju riječ ili pak besmrtna ljubav?

O svemu bi se tome dalo govoriti u okvirima filozofije povijesti i povijesti spasenja, kad se jednom bude pisala povijest prošloga stoljeća pod tim zrenicima. Ali kao kontrapunkt i *mrtvom Bogu* i Titaniku imamo najprije usred rata 1917., u predvečerje komunističke strahovlade u Rusiji, Fatimu i njezina obećanja, a na zalazu stoljeća Međugorje, slavenskoga Papu (o kome su sanjali Solovjev, naš Franjo Rački i biskup Strossmayer) te urušavanje komunizma kao neviđeni zaokret u cjelokupnoj povijesti čovječanstva. Sve to iziskuje temeljito promišljanje te traženje Božje crvene niti koja se provlači kroz sve minule događaje i naznake koje pred nama stoje.

Spasiti nas može samo Bog po Isusu Kristu u Duhu Svetome. Međugorje je od samih početaka mjesto iskustvenog djelovanja Duha Svetoga preko Marije. Međugorje je ozbiljenje poziva na obraćenje i evangelizaciju o kome odreda govore suvremeni pape, ono je ispisivanje novoga poglavlja Djela apostolskih, suvremeno iščitavanje Biblije i obraćanja Boga svijetu i čovjeka Bogu. Svaka su ukazanja kroz povijest na svoj način djelo i plod Duha Svetoga. Nisu ona nikakav hokus-pokus, pa tako ni sa strane Gospe, a naša vjera ne temelji se na pričama onodobnih maloljetnika, a danas već osoba u svojim pedesetim godinama.

Ovdje je tako vidljivo Bog na djelu, Bog koji se utjelovljuje i ostaje čovjekov suputnik. Sva osporavanja koja vidimo u ranoj Crkvi, vidimo i u Međugorju, a sve bi se dalo svesti na zajednički nazivnik s kojim je dočekan Pavao u Rimu (usp. Dj 28,22): "Željeli bismo čuti od tebe tvoje mišljenje, jer nam je za ovu sljedbu poznato samo to da joj se posvuda protuslovi". Božje djelo ne

može ostati nezamijećeno i bez osporavanja, a mi znamo kakva se i kolika proturimska, protukatolička, protubožna, protuhrvatska kampanja provodi i danas posvuda u svijetu. Istodobno smo svjesni koliko ima sotonizma oko nas u svim njegovim okultnim pojavnostima. Dobro znamo kako zamjena za vjeru nije nevjera ni ateizam, nego praznovjerje, vjerovanje u sve i svašta, potonuće u crnu i bijelu magiju, kozmički sinkretizam, azijski i hinduistički panteizam, indijanski šamanizam, ovisnost, drogu. Sve je to suvremeni nadomjestak za *lijek besmrtnosti* („pharmakon tes athanasias“ – kako veli mučenik sv. Ignacije Antiohijski) što ga pruža svijetu vjera u Isusa Krista i njegovi sakramenti.

Proslavili smo ovih dana svetkovinu Duhova. Slaviti Duhove znači slaviti rođendan Crkve. Prisetimo se, pedeseti dan nakon izlaska-egzodusa iz Egipta, kuće smrti i ropstva, Bog sklapa pod Sinajem savez sa svojim narodom. Narod – Izrael postaje povijesnim subjektom za svu potonju povijest do dana današnjega. Oni su narod Izabranja. Pristali su na sve uvjete koje im je Gospodin preko Mojsija postavio. Pedeseti dan nakon jednoga drugog egzodusa, iz tame smrti, uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih, slavi Crkva Duhove, stvaranje, rađanje novoga naroda Božjega, u Duhu Svetome. Onaj se prvi Izrael iznevjerio, nije se držao Saveza, ple-

Slaviti Duhove znači zaputiti se u prostor u kome Marija izgovara svoje *Da* te otvara mogućnost da se Bog rodi u svijetu! Slaviti Duhove znači postati marijanski, jer svaka istinska marijanska pobožnost, odnosno pobožnost prema Mariji jest izvorno duhovska, uronjena u Duha. Marija je posuda Duha Svetoga, hram u kome se on zauvijek nastanio, vidljivo i neopozivo.

biscitarno su tražili smrt svoga Kralja, pristali uz cezara u Rimu, za Isusova suđenja, i taj ih je cesar došao glave, za ustanka god. 70. Pilat je dao staviti natpis nad Isusovu glavu: *Isus Nazarećanin – Kralj židovski*. Prvi pisani spomen da je Isus Kralj, iz ruku jednoga poganina, rimskog namjesnika. Napisao je nad Isusovu glavu golu istinu koje nije ni bio svjestan. Sve se zapravo slaže u jedan divan mozaik.

Slaviti Duhove znači zaputiti se u prostor u kome Marija izgovara svoje *Da* te otvara mogućnost da se Bog rodi u svijetu! Slaviti Duhove znači postati marijanski, jer svaka istinska marijanska pobožnost, odnosno pobožnost prema Mariji jest izvorno duhovska, uronjena u Duha. Marija je posuda Duha Svetoga, hram u kome se on zauvijek nastanio, vidljivo i neopozivo. Marija je biće koje omogućuje Bogu dolazak među nas, Crkva je također samo zato na Zemlji da bi Bog bio vidljiv među ljudima. Crkva je zato ne ljudsko djelo, već plod, djelo i dar Duha Svetoga. Život nastaje samo rađanjem, on se ne da napraviti, i sve mora proći kroz trudove rađanja. Tako i naša Crkva, i naše kršćanstvo mogu biti plodotvorni i djelotvorni u suvremenom svijetu ako smo rođeni i preporođeni kupelju onoga preporođanja što ga u svijetu izvodi Duh Isusa Krista. To su naše osobne i zajedničke zadaće.

„Ispred nas u nebo odoše mnoga naša braća. Otišli su ispred u vječnost oni koji su se, ljudski govoreći, ovdje nauživali dana u Gospodnjem ozračju“, gotovo proročkim stilom započinje ova promišljanja o franjevcima dr. fra Tomislav Pervan. Jasan je i dubok u misli i meditaciji, pa odmah ide in medias res. Upozorava i potiče: „Nu, unatoč tome broju godina vrijedno se zapitati: Jesu li živjeli sretnim franjevačkim i svećeničkim životom? Jesu li im dani bili ispunjeni smislom i uronjeni u Gospodina?“ Pred vama je, poštovani čitatelji, zbirka bremenitih i formativnih tekstova koje je dr. fra Tomislav Pervan napisao ili izgovorio u različitim prigodama, osobito u vrijeme dok je bio provincijal Hercegovačke franjevačke provincije. Ovdje ćete pronaći odgovore na mnoga pitanja koja se tiču franjevaca na našim prostorima, upoznati njihove duše i duhovne temelje. Fra Tomislav je napisao brojne knjige, ali ovom knjigom kruni svoja nastojanja u poučavanju kako se ljubi vlastiti dom, vlastita franjevačka zajednica, Crkva i Domovina.

Fra Gabrijel Mioč

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

IVANJSKA NOĆ BEZ SNA

Za Međugorje se obično kaže da je do 1981. godine bilo tipično hercegovačko selo i tu se onda stane, jer se drži nepotrebnim pojašnjavati u čemu bi se ogledala ta tipičnost. Pod tim se misli na normalnost ili prosječnost, na nešto uhodano, uobičajeno, na što smo navikli i držimo prirodnim, redovnim stanjem stvari. Zanimljivo je međutim da bi ondašnje *tipično* moglo imati vrlo malo ili nimalo zajedničkoga s današnjim *tipičnim* i da taj pojam kroz suvremene spoznajne „filtere“ mijenja značenje pa stoga zavrijeđuje nešto pobliže pojašnjenje na što se misli pod onodobnom tipičnošću.

„SISTEM“ JE SA SVOJIM RAZGRANATIM „PIPCIMA“ BIO SVUGDJE OKO NAS, MEĐU NAMA, (NEKI BI IMALI PUNO PRAVO REĆI) I U NAMA, U SVIM PORAMA DRUŠTVENOGA ŽIVOTA, U SVIM INSTITUCIJAMA, PA I U CRKVI. PARTIJSKI NADZOR I NJEZINA SVEPRISUTNOST BILI BI, DAKLE, PRVO OBILJEŽJE TIPIČNOSTI ŽIVOTA LOKALNE ZAJEDNICE ONOGA VREMENA.

Govoreći o ondašnjim prilikama, govorimo o načinu života u jednom nedemokratskom društvu pod jednopartijskim režimom ili jednostavnije rečeno o životu u vremenu komunizma, kada su važila drukčija pravila i mjerila ponašanja koja su određivana programima, instrukcijama i „direktivama“ *Saveza komunista Jugoslavije*, vladajuće i jedine dopuštene mogućnosti političko-stranačkoga organiziranja u višenacionalnoj jugoslavenskoj državnoj zajednici za čitavo vrijeme njezina skoro polustoljetnoga postojanja, koja je sebi i drugima cinično tvrdila da njeguje „samoupravni“

oblik socijalizma. U takvom se sustavu odvijao život hrvatsko-katoličke zajednice u Međugorju, o kojemu se još i danas glavne informacije crpe iz priča nešto starijih mještana koji se oslanjaju na vlastita sjećanja. Inače je život hercegovačkih Hrvata-katolika u razdoblju jugoslavenskoga komunizma još uvijek neistražena tema, ali je uvriježeno mišljenje da je već odavno „svima sve jasno“ što je i kako je tada bilo, pa nije potrebno o tomu previše govoriti ni pisati. Prevladava zabluda da je tadašnji režim postojao i djelovao mimo nas i izvan naše zajednice, da je komunizam kao „sistem“ bio negdje izvan našega prostora, da su ga provodili akteri

„sa strane“, pri čemu se zaboravlja da su nositelji vlasti i provoditelji partijskih direktiva bili odreda domaći ljudi koji su djelovali kroz tijela lokalne vlasti koju je nadzirao partijski komitet u Čitluku. Jedno od važnijih obilježja partijske države jest težnja za kontrolom svih segmenata društvenoga života. „Sistem“ je promovirao ateizam kroz sve obrazovne cikluse i procese socijalizacije. Vjera je držana strogo privatnom stvari, ali privatnost nije uvijek značila i zajamčen prostor slobode. Vjersko uvjerenje, posebice življena (prakticirana) vjera u pravilu je bila nespojiva s obnašanjem neke javne funkcije. Svako okupljanje iole većega broja

vjernika izazivalo bi pojačanu nervozu partijskih tijela vlasti. Režimske službe posebno su pozornost posvećivale djelovanju katoličkih svećenika, jer su ovi pripadali instituciji koja je svoje središte imala izvan kontrole partijske države. Ogromna su sredstva uložena u iznalaženje što učinkovitijih načina partijske infiltracije u strukturu Crkve. „Sistem“ je sa svojim razgranatim „pipcima“ bio svugdje oko nas, među nama, (neki bi imali puno pravo reći) i u nama, u svim porama društvenoga života, u svim institucijama, pa i u Crkvi. Partijski nadzor i njezina sveprisutnost bili bi, dakle, prvo obilježje tipičnosti života lokalne zajednice onoga vremena.

Život se ipak uspijevao realizirati i ispod režimskoga „radara“, izvan vidokruga ili izravnoga zanimanja vlasti. Zapravo se stvarni život odvijao u obiteljskom okruženju, u sferi privatnosti, gdje su se nastojale živjeti drukčije vrijednosti (u prvom redu vjerske) od onih koje je „sistem“ propagirao i nametao kroz partijske programe. A koje su vrijednosti imale prednost, zorno se vidjelo na primjeru odnosa prema državnom (građanskom) i vjerskom (liturgijskom) kalendaru. Svoju su životnu svakidašnjicu i svoj radni ritam žitelji Međugorja usklađivali prema vjerskom (liturgijskom) kalendaru. Sav bi rad u poljima stao tijekom važnijih vjerskih blagdana, dok to nije bio slučaj u vrijeme propisanih državnih praznika. Međugorje je u tom smislu živjelo tipičnim načinom jedne hrvatsko-katoličke lokalne zajednice u komunizmu - dvostrukim identitetom. Selo Međugorje je ujedno administrativno-teritorijalna „jedinica“ u strukturi društveno-političke organizacije, ali i katolička župa. Prostorno se ta „dva Međugor-

ja“ ne poklapaju. Međugorje je skupa s Bijakovcima tvorilo mjesnu zajednicu koja je 1979. imala 354 kućanstva s 2174 žitelja, od kojih je 48 bilo u članstvu *Saveza komunista Jugoslavije*. U javnom (ili kako se tada nazivao „društvenom“) sektoru bilo je stalno zaposleno 55 osoba, tako da je broj od 48 partijskih članova u očiglednoj korelaciji s brojem zaposlenih u „društvenom sektoru“. U isto je vrijeme 161 žitelj (gotovo isključivo muškarci) bio na „privremenom radu u inozemstvu“, dok je većina stanovništva živjela ujednačenim stilom i načinom života, baveći se zemljoradnjom, uglavnom vinogradarstvom i proizvodnjom duhana. Organizacija vjerskoga života u Međugorju daleko je starija od partijske države i pojave komunizma. U prošlosti je bila djelom broćanske župe, a pod imenom *župa Međugorje* osamostalila se 1892. (uz Međugorje i Bijakovice čine je još Vionica, Šurmanci i Miletina). Prema crkvenim izvorima iz 1981. u župi Međugorje živjele su 533 obitelji s 2611 osoba (katolika), a prema popisu stanovništva iz iste godine na prostoru kojega čine spomenuta sela živjele su 2893 osobe, većinom Hrvati (u Bijakovcima je živjelo 565 osoba – sve hrvatske nacionalnosti, u Međugorju 1142 Hrvata, 2 Jugoslavena i 15 ostalih, na Vionici 355 Hrvata i 1 Musliman, u Šurmancima 384 Hrvata, 57 Muslimana i 1 Srbin, a u Miletini 370 Hrvata i 1 osoba nepoznatog identiteta).

Vjerski je život i u partijskoj državi bio vrlo dinamičan, o čemu donekle govori i podatak iz 1981. da je 522 učenika pohađalo vjeronauk u 24 odjeljenja. Oko 600 primjeraka raznovrsnog katoličkog tiska stizalo je u to doba do međugorskih vjernika. Radni dan bi kod nemaloga broja obitelji redovito završavao obitelj-

Foto: Arhiv CGMM

skom molitvom. Izuzetno se cijenio svaki neradni dan za svetkovinu ili zapovjedni blagdan. Redovito obavljanje istih poljoprivrednih poslova, osim što je uzimalo puno vremena i fizički iscrpljivalo (pogotovo za vreljih ljetnih dana), unosilo bi i određenu monotoniju u svakodnevni život. Tek bi pokoja nagla promjena vremena tijekom intenzivnih poljskih radova u proljeće i početkom ljeta znala trgnuti iz letargije i izazvati zabrinutost zbog ugroze uroda. Upravo se to dogodilo u lipnju 1981. Neobično snažno grmljavinsko nevrijeme prouzročilo je štetu ne samo na poljima nego i na zgradi pošte, tako da je nekoliko dana bila prekinuta telefonska veza s vanjskim svijetom. Nakon smirivanja nevremena, život se polakao vraćao svom uhodanom ritmu.

A onda je došla srijeda 24. lipnja 1981. Blagdan je sv. Ivana Krstitelja, neradni dan. Dok se odrasli svijet nakon Mise i ručka odmarao u poslijepodnevnim satima, mlađi su to vrijeme tek započeti školskih praznika koristili za nogomet, okupljanja i zajedničke šetnje. Tako su se toga kasnoga poslijepodneva u Bijakovcima, u zaseoku Podbrdo, u šetnju makadamskom cestom podno brda Crnica zaputile petnaestogodišnja Ivanka Ivanković i šesnaestogodišnja Mirjana Dragičević. Ta će šetnja stubokom promijeniti njihove živote - i ne samo njihove! Istom je cestom naišla i trinaestogodišnja Milka Pavlović, tjerajući ovce kući. Uskoro se tu našla i sedamnaestogodišnja Vida Ivanković, potom dvadesetogodišnji Ivan Ivanković i njegov mlađi imenjaka, šesnaestogodišnji Ivan Dragičević koji je nosio vreću s jabukama. Prizor kojega su s ceste vidjeli na brdu značit će radikalan prekid sa svim onim uobičajenim, uhodanim, normalnim, redovnim - jednom riječju tipičnim - što je njihovo selo do tada živjelo. Vidjeli su ženu obasjanu svjetlošću s djetetom u naručju koja ih je rukom pozivala da joj se približe! Nisu se usudili! Prizor je izazvao mješavinu različitih emocija, od radosti i ushićenja do straha i plača. Na cesti su ostale jedne papuče i prosute jabuke. Djeca su se sjurila među kuće vičući da su na brdu vidjeli - Gospu! Neobična vijest začas je privukla i okupila mještane. Za jedne je to bilo nemoguće i suludo, za druge zabavno, za roditelje šokantno, za samu djecu čudesno i zbudujuće. Nad Bijakovice se spustila ivanjska noć, za neke bez sna. S nestrpljenjem se iščekivalo što će donijeti novi dan.

Prevladava zabluda da je tadašnji režim postojao i djelovao mimo nas i izvan naše zajednice, da je komunizam kao „sistem“ bio negdje izvan našega prostora, da su ga provodili akteri „sa strane“, pri čemu se zaboravlja da su nositelji vlasti i provoditelji partijskih direktiva bili odreda domaći ljudi koji su djelovali kroz tijela lokalne vlasti koju je nadzirao partijski komitet u Čitluku.

Foto: Arhiv CGMM

U ŠKOLI KRALJICE MIRA

KREŠIMIR
MILETIĆ

Upravo u trenutku kada sam razmišljao što napisati povodom još jedne godišnjice kojom obilježavamo početak Gospinih ukazanja u Međugorju, nazvao me urednik Glasnika mira i pitao bih li pristao biti krajem svibnja jedan od predstavljača triju knjiga koje je napisao župnik fra Marinko Šakota. Kako bih se pripremio, poslao

iskrenosti postavlja brojna pitanja i odgovore na njih traži u Gospinim porukama i odlomcima Svetog pisma. *Zašto baš sada? Zašto baš Međugorje? Zašto baš na brdu? Zašto baš djeci?* ... I čitajući stranicu po stranicu, polako sam ulazio u jedno posebno stanje sabranosti u kojem je polako na površinu izbila važnost svega ovoga čemu svjedočimo.

događaja kojima prečesto pristupam površno. Čitajući određene odlomke, dobio sam odgovore na pitanja zašto se često osjećam kao loš učenik u Gospinoj školi, gdje i zašto griješim, koji je put i što konkretno mogu promijeniti. Meni je osobno vrlo važna tema, koju je fra Marinko odlično razradio, tema posta i opraštanja. I spoznaja da praktički sve što Gospa

samnom i mojoj obitelji. Shvatio sam da je zaista najbolji put – odlučiti živjeti Gospin program: svakodnevna molitva krunice, post srijedom i petkom, svakodnevna euharistija, molitva pred križem, klanjanje. Odlučio sam i ponovno istražiti i pročitati njezine poruke, jer je u njima skrivena predivna pedagogija. Da, činjenica je da Gospa ne donosi ništa novo što već nemamo u Objavi, no činjenica je da imamo priliku nešto čuti što je očito bilo potrebno čuti. Jer, Gospa ne bi došla, da to nije bilo potrebno. I to ne potrebno bilo kome, već upravo meni osobno i svima nama, čitavome svijetu koji je pozvan biti dijelom ovih događanja.

Zanimljivo je kako u našem današnjem svijetu u kojem imamo inflaciju riječi, Gospa mjesečno upućuje nama tek nekoliko rečenica. A pogledajte kolike se promjene događaju! I to po cijelome svijetu! Jedna od predivnih poruka ove knjige je da Gospina škola

...pokušajmo ovu godišnjicu doživjeti kao poziv da ponovno otkrijemo i postanemo iskreni učenici u Gospinoj školi, školi Kraljice Mira. Ona obećava da se doslovno svi problemi s kojima se suočavamo u svijetu mogu riješiti ukoliko prihvatimo njezine savjete i upute. Molitva krunice, pomirenje s Bogom u sakramentu pomirenja, euharistija, post i pokora, molitva pred križem i Presvetim. Vjerujem da ništa toliko ne će razveseliti njezino srce koliko će ju razveseliti ako joj predamo naša srca i odlučimo slijediti njezine majčinske upute.

mi je tekstove koje sam započeo čitati. Prva knjiga koja me je privukla svojim nazivom bila je „U školi Kraljice Mira“. I zaista, nisam niti slutio do koje će me mjere potresti ova knjiga. Zašto? Zato što je fra Marinko na jedan vrlo jednostavan način sabrao sržne poruke Gospe u Međugorju i stavio me pred nekoliko izrazito važnih pitanja: „Kakav je moj odnos prema ovim događajima? Živim li ja ono što je Gospa tražila? Razumijem li ozbiljnost i važnost ovih događaja?“ A Gospa je ovdje već 41 godinu...

Fra Marinko kroz ovu knjigu prolazi poput dječaka koji u svojoj

Priznajem, nakon svih ovih godina, nakon svih izrečenih poruka, dogodi se jedan efekt da sam se naviknuo na Gospinu prisutnost, zaboravivši koliko je ovaj dar neprocjenjiv te očito izrazito važan i ozbiljan. Jer, zašto bi bila ovdje s nama svo ovo vrijeme, osim ako razlog za to nije zaista izrazito važan i ozbiljan?

Fra Marinko je napravio nešto što je nedostajalo. Sabrao je i napravio jedan predivan kolaž, udžbenik u kojem imamo priliku pregledati ključne poruke i 'predmete' u školi Kraljice Mira. Zaista, nakon što sam pročitao ovu knjigu, shvatio sam da sam tek na početku razumijevanja svih ovih

od nas traži čini jednu cjelinu u kojoj je sve važno i vodi jedno k drugome i na kraju Isusu. Bez molitve i posta, istinskog odricanja kako bi se srce oslobodilo od svega što smeta za pravu ljubav, bez sakramentalnog života u kojem posebnu važnost imaju sakrament pomirenja i euharistije – nije moguće ući u iskustvo prave ljubavi.

A život u kojem nemamo iskustvo te čiste, potpune, prave ljubavi uvijek vodi u nezadovoljstvo, prazninu, frustraciju, rane, prazninu. Zato je ova knjiga u meni pokrenula nove poticaje da ponovno otkrijem predivan Gospin plan

očito zahtijeva vrijeme, jer se promjene događaju polako i trebaju vrijeme. To uključuje i razotkriva mnogo predivnih karakteristika i osobina koje ima Gospa, naša Majka. Njezina strpljivost s nama, blagost, blizina, tiha i nenametljiva nazočnost. A opet tako snažna i neizmjerljiva ljubav koju otkrivamo upravo u njezinoj brizi za baš svakoga od nas, bez obzira na naše slabosti i mane.

Zato pokušajmo ovu godišnjicu doživjeti kao poziv da ponovno otkrijemo i postanemo iskreni učenici u Gospinoj školi, školi Kraljice Mira. Ona obećava da se doslovno svi problemi s kojima se suočavamo u svijetu mogu riješiti ukoliko prihvatimo njezine savjete i upute. Molitva krunice, pomirenje s Bogom u sakramentu pomirenja, euharistija, post i pokora, molitva pred križem i Presvetim. Vjerujem da ništa toliko ne će razveseliti njezino srce koliko će ju razveseliti ako joj predamo naša srca i odlučimo slijediti njezine majčinske upute. Budimo zahvalni za ovaj neprocjenjivi dar njezine prisutnosti i za obilje milosti koje se izliva preko Međugorja u cijeli svijet! Neka nas na tom putu prati njezin blagoslov!

Knjigu u Gospinoj školi mogli bismo s dobrim razlozima nazvati udžbenikom međugorske duhovnosti. Autor je osobno prošao u školi Kraljice Mira tu školu, živeći Gospine poruke i učeći od onih koji su tu školu prošli prije njega, posebno od pok. fra Slavka Barbarića kojega često i citira.

Duboko sam uvjeren da će svaki dobronamjeren čitatelj koji u ruke uzme ovu knjigu doživjeti pravu opijenost Gospinom duhovnošću koja je plod njezine škole koje se ne treba bojati, već odvažno u nju stupiti. Knjiga je pisana jednostavno i praktično da doista može poslužiti kao udžbenik u toj školi, ali i kao primjerice vrlo prikladno gradivo za duhovne vježbe ili osobno duhovno štivo. U svakom slučaju ona predstavlja pravo osvježanje i obogaćenje literature koja se bavi međugorskom duhovnošću. (fra Ivan Dugandžić)

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

POZVANI SMO BITI SVJEDOCI!

BOŽO SKOKO

Međugorje je jedan od najizravnijih izraza Božanskog milosrđa prema čovjeku na ovom razmeđu vremena i svjetova! Kako drukčije protumačiti činjenicu da je poslao svoju majku među nas kako bi nas vratila na pravi put, ukazala nam na istinske vrijednosti i pripravila za Njegov ponovni dolazak? Kako razumjeti Njezinu strpljivost i upornost sa zalutalom dječicom, kako protumačiti

tri desetljeća Njezina hoda uz nas i potpore u svim našim nevoljama; kako drukčije razumjeti Njezin trajno otvoreni poziv i apel onima koji nisu imali priliku upoznati Boga!? To je subjektivni zaključak koji mi se nameće nakon ova tri desetljeća praćenja međugorskog fenomena, nakon toliko rasprava i istraga, analiza i uvida, svjedočanstava i plodova... Svoje mišljenje ne

namećem drugima i sve ove godine spremno sam slušao argumente i kontraargumente, osporavanja i predbacivanja koja su dolazila od „protivnika“ Međugorja. Međutim, nijedno od njih nije mi uspjelo umanjiti snagu međugorske poruke, dovesti u pitanje vjerodostojnost fenomena ili osporiti dobro koje se događa u Međugorju ili preko Međugorja.

Međugorje treba doživjeti razumom, ali i srcem. Ne smijemo dopustiti da nam snagu Gospinih poruka ili odnos prema Međugorju zasjene ljudski računi i razračunavanja, simpatije i stereotipi, pa čak i poneka pogrešna tumačenja i interpretacije, makar dolazile od svećenika ili vidjelaca, koji su samo ljudi... Svjedoci su kadri prenijeti ono što su vidjeli, čuli i doživjeli. Ponekad

njihova subjektivna percepcija može umanjiti važnost jednog segmenta ili naglasiti drugi. Uostalom to smo vidjeli i na primjeru evanđelista koji su izvještavali o Isusovu životu i djelovanju. Svatko je, ovisno o svome pogledu na Isusa, obrazovanju i djelovanju, stavljao naglasak na druga ključna djela i poruke, ali je cjelovita poruka jedinstvena. Zato i postoje četiri svjedoka evanđelja. U Međugorju je čak šest vidjelaca. U vrijeme prvih ukazanja bili su obična djeca. Ni po čemu posebna. Danas su ljudi u zrelim godinama. Obični ljudi, poput nas. Nisu oni vrhunski teolozi, ni profesori vični igri riječima... I baš zato njihova jednostavnost i upornost u prenošenju onoga što su vidjeli i čuli sve ove godine daje nam razloga da povjerujemo u ono što govore... Onoga koga je dotaknulo Nebo i koji su vidjeli ono što je skrovito našim očima teško je pokolebati, odgovoriti ili nagovoriti, zaplašiti ili izma-

nipulirati... No, čak nam vidioci nisu nužni da bismo razumjeli i prihvatili Međugorje i njegovu poruku. Dovoljno je promatrati njegove odjeke i djela sve ove godine – živote i obraćenja tolikih tisuća ljudi iz cijeloga svijeta, rijeke milosti i blagoslova... Toga je svjestan i papa Franjo, koji želi ohrabriti i zaštititi dobro koje svijetu dolazi iz Međugorja, bez želje i potrebe da se išta prerano zaključuje, posebno ono što nadilazi naše razume i ljudske okvire. On je svjestan, poput tolikih biskupa i svećenika iz cijelog svijeta – koliko je u ovom povijesnom trenutku važan takav izvor milosrđa

Međugorje – tamo gdje je Nebo dotaknulo zemlju; tamo gdje je Gospa progovorila hrvatski – postalo je jednim od simbola vremena i svijeta u kojem živimo. Međutim, kao i oko bilo kojeg drugog fenomena u suvremenom svijetu, oko ovog svetišta i susretišta, nema suglasja, niti na njemu treba inzistirati. Za jedne je Međugorje „znak osporavani“, za druge turistička atrakcija, za treće fenomen koji nadilazi ljudska znanja i mudrosti, za četvrte izvor milosti i obraćenja, a za pete posljednji poziv i pružena prilika čovječanstvu prije apokalipse... Bog daje svima slobodnu volju, slobodu izbora i djelovanja, slobodu vjerovanja. Svojim čudima nas ne želi, iako može, uvjeriti u nadnaravno. No, čuda se svakodnevno događaju oko nas. Nisu to čarolije iz filmova ili jeftini trikovi koji nas ostavljaju bez daha. To su promjene i preokreti u našim životima i životima naših bližnjih; to su prilike koje dobivamo i mogućnosti koje nam se otvaraju, a često nismo ni svjesni njihove dubine i posljedica. Bog tiho ulazi u naše živote, kad mu otvorimo vrata i srce. A Međugorje nam pomaže u tome i svakodnevno nas podsjeća da nemamo drugog puta, ni izbora. Posebno u ovim turobnim vremenima, kad se stari svijet kakav smo poznavali ruši, a mi počinjemo shvaćati svu krhkost i ograničenost čovjeka, ali i zla koje može proizvesti samo jedan pojedinac...

Zato u mjesecu kad slavimo 31. obljetnicu Gospinih ukazanja, zapitajmo se iskreno što je Međugorje nama u Hercegovini i hrvatskom narodu? Toliko puta sam čuo od naših sunarodnjaka skeptične tvrdnje s podsmijehom – „Nama će se Gospa ukazati!“. Baš zato što smo tako obični, svakodnevni i grješni, ali negdje u dubini duše hrvatskog čovjeka još tinja onaj žar vjere, pozvani smo postati svjedoci u suvremenom svijetu. Živimo na razmeđu kultura i civilizacija, podjela i svjetova. I koliko god neki od nas smatrali prokletstvom život na vjetrometini, to je i blagoslov jer smo pozvani graditi mostove. Možda nam se baš zato Gospa ukazala, kako bi preko nas pokrenula cijeli svijet. Zato se zapitajmo – jesmo li odgovorili njezinu pozivu i svjedočimo li svojim životima njezine poruke... Ne trebamo putovati svijetom i glasno vikati. Dovoljno je ispunjavati Božje zapovijedi u svakodnevnom običnim dužnostima, kako je govorio naš Časni sluga Božji Petar Barbarić. Svijet će to prepoznati, a mi ćemo ga mijenjati vlastitim primjerom.

Bog tiho ulazi u naše živote, kad mu otvorimo vrata i srce. A Međugorje nam pomaže u tome i svakodnevno nas podsjeća da nemamo drugog puta, ni izbora. Posebno u ovim turobnim vremenima, kad se stari svijet kakav smo poznavali ruši, a mi počinjemo shvaćati svu krhkost i ograničenost čovjeka, ali i zla koje može proizvesti samo jedan pojedinac...

MIRTA MILETIĆ

Zaručnica Duha Svetoga

Foto: Arhiv ICMIM

MNOGI SU U MEĐUGORJU OTKRILI SVOJE POSLANJE VJERNIKA LAIKA, OTKRIVŠI ŠTO GOSPODIN OD NJIH TRAŽI I GDJE IH ŽELI. PRONAŠLI SU SVOJU ŽIVOTNU ZADAČU I ONO ZA ŠTO SU STVORENI. SVOJ SMISAO. NEKA NAM OVAJ MJESEC BUDE POTICAJ ZA RAZMIŠLJANJE O VELIKOJ BOŽJOJ DOBROTI KOJA JE TOLIKO OPIPLJIVA KROZ DAR MEĐUGORJA.

CRKVA, MISTIČNO TIJELO KRISTOVO, PROŠLA JE KROZ DOGAĐAJ PEDESETNICE. Onaj isti događaj kroz koji su prošli apostoli zajedno s Blaženom Djevicom Marijom nakon Isusovog Uzašašća. Duh Sveti im tada daje jasno poslanje i snagu za ostvarenje tog poslanja. Zbunjeni i uplašeni postaju hrabri. Konačno su otkrili razlog i tajnu trogodišnjeg druženja s Gospodinom. Tek tada im padaju ljske s očiju i oni jasno vide što trebaju činiti. Bez okolišanja, sumnje i straha!

Jednako je i danas. Gospodin i danas šalje Duha Crkvi koju ljubi. Stalo mu je do Crkve i traži od nje

poslanje u današnjim okolnostima. Traži od Crkve autentičnost bez kompromisa. Gospodin želi da Njegov Crkva bude svjetlo i istina. Unatoč progonima i ismijavanju. Bez pozornog oslušivanja Duha Svetoga Crkva ne može ostvariti poslanje koje se od nje traži. Duh Sveti je nježan, nenametljiv. Nastanjuje se u čistim srcima. Traži od nas potpuno predanost i otvorenost. Djeluje u zajedništvu s Ocem i Sinom. On je ljubav Oca i Sina. Savršeno zajedništvo. Reći će sveti Ljudevit Montfortski: „Kako su sve tri božanske osobe Presvetoga Trojstva vladale kod Utjelovljenja i prvoga dolaska Isusa Krista, tako

vladaju uvijek, na nevidljiv način, u svetoj Crkvi, i tako će vladati sve do konca vjekova, kod zadnjeg dolaska Isusa Krista“.

Naša Nebeska Majka svetište je i počivalište Presvetoga Trojstva. Zaručnica Duha Svetoga. U njoj je Presveto Trojstvo prisutno kao na niti jednom mjestu u svemiru. Njoj je dana majčinska uloga u oblikovanju i posvećenju Crkve sukladno Božjem planu. To će tako trajati do konca svijeta. Pristala je na takvu ulogu još kod Navještenja. Svojim „Da“ pristala je biti majkom cijeloj Crkvi. U suradnji s Duhom Svetim ona je proizvela najveće djelo što ga je ikada bilo ili

Nije li Međugorje dokaz strpljive Marijine prisutnosti u ovim posljednjim vremenima? Milijuni ljudi već četrdeset godina dolaze u Međugorje privučeni nekim tihim glasom. Mnogi niti nemaju jasan odgovor zašto su došli u Međugorje, a onda odjednom otkrivaju jasnoću i razloge dolaska. Gospa privlači i zove svoju djecu na različite načine. Ljubav je kreativna. U Međugorju se događaju najveće revolucije i promjene. To su revolucije srca. Tihe i skrivene očima svijeta, ali itekako snažne i moćne. To je metodologija Kraljice Neba!

će ga biti. To je Isus, Bog i čovjek! Zbog toga će Blažena Djevica Marija proizvesti najveće stvari i u posljednja vremena.

Nije li Međugorje dokaz strpljive Marijine prisutnosti u ovim posljednjim vremenima? Milijuni ljudi već četrdeset godina dolaze u Međugorje privučeni nekim tihim glasom. Mnogi niti nemaju jasan odgovor zašto su došli u Međugorje, a onda odjednom otkrivaju jasnoću i razloge dolaska. Gospa privlači i zove svoju djecu na različite načine. Ljubav je kreativna. U Međugorju se događaju najveće revolucije i promjene. To su revolucije srca. Tihe i skrivene očima svijeta, ali itekako snažne i moćne. To je metodologija Kraljice Neba!

Moj prvi susret s Međugorjem bio je na godišnjicu ukazanja. Bila je to 1982. godina. Navršila sam tada šest godina i jasno se sjećam nekih slika. Mnoštvo ljudi, krunica koju su molila djeca (vidioci), prekrasna crkva i zelena polja oko crkve. Tada sam bila dijete, ali sam osjećala da se nešto posebno dogodilo na tom mjestu. Razumjela sam da se Gospa ukazala djeci, pa sam često razmišljala o tome. Kako izgleda Gospa? Kako su se osjećala ta djeca? Zašto baš njima? Jesu li se bojali? Što bih ja učinila kada bi se i meni ukazala Gospa? Nakon toga jedan duži period nisam dolazili u Međugorje, a onda me Gospa pozvala kada sam upisala fakultet. Toliko je godina prošlo, a ja sam osjećala kao da sam se vratila na dobro poznato mjesto. Sjećam se da sam se tada u Međugorju odlučila posvetiti Bezgrješnom Srcu Marijinu. Od tog trenutka Gospa doista ulazi u moj život na neverojatan način.

Dolaskom u Međugorje ljudi mijenjaju svoje živote. Duh Sveti im po svojoj Zaručnici daje poslanje, baš kao što je to napravio i s apostolima na dan Pedesetnice. Kršćanin ima jasno poslanje i odgovornost u ovom svijetu. Biti laik je poslanje. Svaki krštenik primio je neku karizmu koja je dana njemu osobno za izgradnju i na dobro Crkve. Baveći se vremenitim stvarima vjernik laik izgaduje Božje kraljevstvo. Tamo gdje je posijan! Mnogi su u Međugorju otkrili svoje poslanje vjernika laika, otkrivši što Gospodin od njih traži i gdje ih želi. Pronašli su svoju životnu zadaću i ono za što su stvoreni. Svoj smisao. Neka nam ovaj mjesec bude poticaj za razmišljanje o velikoj Božjoj dobroti koja je toliko opipljiva kroz dar Međugorja. Ponovno duboko u srcu povjerujemo u Međugorje, u prisutnost naše Nebeske Majke. I prepoznamo na što nas poziva!

MEĐUGORJE PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

41. OBLJETNICA PRILIKA ZA POVRATAK U PRVI DAN UKAZANJA

Može se slobodno kazati da je Međugorje već s prvim znacima jenjavanja pandemije i epidemioloških mjera krenulo prema proslavi svoje 41. obljetnice. Lanjska 40. obljetnica ostat će zapamćena upravo po „eksploziji hodočašća“ u toj pandemijskoj godini i buđenju Međugorja kao jedne od najsnažnijih duhovnih točki na svijetu. Prijelaz iz 40. u 41. godinu međugorskog fenomena osim pandemije obilježen je i ratom Rusije protiv Ukrajine, koji je dodatno istraumatizirao i prestravio svijet. No na samo Međugorje i taj je izazov djelovao kao dodatni motiv za dolazak hodočasnika sa svih strana svijeta kako bi molili za mir i prestanak ratnih sukoba.

DARKO PAVIČIĆ

KAO I KOD SVIH OBLJETNICA VAŽNO JE VRATITI SE NA POČETKE. Na izvore. Ovogodišnji povratak na izvore mogao bi biti povratak na prvi dan ukazanja, kada su djeca prvi puta vidjela Gospu na brdu Crnica iznad Bijakovića, ali joj se nisu približavala niti komunicirala s njom. Gospa se, naime, toga dana pojavila s malim Isusom u naručju. Upravo taj Gospin lik s djetetom potaknuo je apostolskog vizitatora mons. Aldu Cavallija da predloži izradu Gospina kipa identična onome na Brdu i ispred crkve, ali samo s djetetom u naručju. Osim što će taj Gospin kip biti posvećen majčinstvu i zaštiti dječjega života i općenito zaštiti života od njegova začeca, on će snažno simbolizirati sliku toga prvoga dana u kojoj Gospa dolazi s Isusom u naručju, kako bi Međugorju i svijetu donijela Krista i stavila ga u središte međugorskog fenomena.

Zato nam se valja i uoči ovogodišnje obljetnice vratiti upravo u te prve dane, odnosno u sam prvi dan ukazanja.

Te srijede 24. lipnja 1981. bio je blagdan sv. Ivana Krstitelja i u Međugorju se, kao i u ostalom dijelu Hercegovine, nije radilo na svetkovinu, pa su i ljudi i djeca bili slobodni od svakodnevnih obveza i rada u polju oko vinograda i duhana. Toga je jutro i Mirjana Dragičević probudila radosna, jer se nije išlo u polje brati

duhan. Ona je u Međugorje došla iz Sarajeva, na ljetne praznike, ujaku i ujni. Silno je voljela te ljetne mjesece i s uzbuđenjem je čekala svršetak školske godine kako bi cijelo ljeto provela u Međugorju.

Već dan prije dogovorila se sa susjedom i prijateljicom Ivankom kako će zajedno provesti dan u druženju. Ivankina kuća bila je tik do kuće Mirjanina ujaka i kada su se susrele, odlučile su se za šetnju izvan zaseoka kako bi razgovarale u miru.

– Ivanka i ja htjele smo biti same, da joj ispričam sve svoje novosti, ona meni svoje, jer sam malo prije toga došla iz Sarajeva. Šetale smo se ispod

brda, koje sada zovemo Brdo ukazanja – priča Mirjana, a zaustavile su se pred Vickinom kućom želeći da i ona ide s njima, no rekli su im da je Vicka zadrijemala i da će joj reći da su je tražile.

Šetajući makadamskim putem, u sjeni Podbrda, razgovarale su o velikom nevremenu koje je tih dana pogodilo to područje. Bilo je toliko silovito da je grom udario u poštu i prekinuo sve telefonske i električne linije Međugorja s ostatkom svijeta. Razgovarale su i o događajima iz škole, novim prijateljstvima, najnovijoj modi i o ostalim tinejdžerskim temama. No njihov je razgovor bio u sjeni smrti

Foto: Arhiv ICMM

Foto: Arhiv ICMM

Ivankine majke Jagode, koja je nakon iznenadne bolesti umrla prije manje od dva mjeseca. Bila je to, kako svjedoči Mirjana, sveta žena koja je prigrllila svoju alergiju. Ivanka je, kao što je to bio običaj u Hercegovini, na dan majčina sprovoda bila na pogrebu. Mirjana je u njihovu razgovoru osjećala tugu u Ivankinu glasu i bol koja se nazirala iz njezinih očiju, nadajući se kako će joj svjež zrak donijeti barem trenutačnu radost. I doista, razgovarajući s Ivankom, Mirjana je na njezinu licu počela primjećivati osmijeh.

– U to vrijeme nije bilo kuća, bilo je sve pusto, i kad smo se umorile, sjele smo baš ispod brda. Ona je gledala u brdo, a ja sam bila okrenuta leđima brdu. U jednom momentu ona mi kaže: „Mislim da je ono Gospa na brdu“ – priča Mirjana. Bilo je to između 17 i 18 sati. Ivanka je gledala i dalje prema brdu i ponovila: „Mislim da vidim Gospu“.

– Samo tako je rekla. Ja nisam gledala, jer meni je to bilo nemoguće. Naime, mi smo odrasli u Jugoslaviji, u komunizmu, pogotovo mi u Sarajevu. Roditelji su nas učili moliti, molili smo krunicu svaku večer, išli smo na misu, ali nisu nam mnogo govorili o vjeri. Više od straha da ne bi o tome u školi govorili, da oni zbog toga ne bi imali problema. Tako da nikad nisam čula za Lurd, Fatimu, nisam ni znala da Gospa može doći na zemlju te sam

misllila da je ona na nebu i mi joj se molimo. I kad mi je Ivanka rekla da ona misli da je Gospa na brdu, nisam gledala, onako sam malo drsko odgovorila: „Je, ona nema ništa drugo raditi nego je došla meni i tebi.“ I onda sam je tu ostavila i htjela sam se vratiti u selo, jer shvatite da smo mi odrasli pod time da se ime Božje ne uzima tek tako u usta. Na primjer, ako kažeš samo „o, Bože moj“, odmah ćeš od bake dobiti po glavi, kao uzimaš ime Gospodnje u usta bez veze, sram te bilo... Tako da kada je ona meni rekla za Gospu, to mi je malo zasmetalo, kao da smo mi nešto sagriješile, gdje ćeš to reći – svjedoči Mirjana.

Međutim, kad je krenula prema kući i stigla do prvih kuća, snažan osjećaj obuzeo joj je srce i kao da ju je nešto pozivalo da se vrati. Taj osjećaj bio je tako snažan da ju je zaustavio i prisilio da se okrene i pođe natrag.

– I kad sam se vratila, vidjela sam Ivanku na istom mjestu, a što je mene dirnulo, kad sam je vidjela, ona je bila ista ja. Naime, kako sam dolazila iz Sarajeva, uvijek sam bila blijeda pa su se ovdje zezali da sam gradsko dijete, a Ivanka je imala tako rumene obraze. Sad je bila blijeda kao i ja. Skroz bijela! Ona mi je rekla: „Pogledaj sada, molim te.“ Ja sam pogledala i na brdu, između kamenja vidjela sam ženu u dugoj sivoj haljini kako drži dijete u naručju. Nisam vidjela lice žene ni lice djeteta. Sve je bilo čudno. Na brdo nitko nije išao, nije bilo puta kao sada što su napravili hodočasnici svojim nogama, a pogotovo netko u dugoj haljini (ne znam je li itko tada imao dugu haljinu!) i drži malu bebu u naručju. Ja sam u tom momentu osjetila sve emocije koje postoje zajedno: i strah, i ljepotu, i nerazumijevanje, i jesam li živa ili sam umrla. To je bilo tako silno jako da je meni izlaz bio samo – bježi, bježi... I ja sam pobjegla. Nisam to ništa razumjela i jednostavno sam pobjegla. Kad sam došla kući, kod kuće je bila baka i odmah sam joj rekla da mislim da sam vidjela Gospu. Ona mi je rekla: Ti uzmi krunicu, idi u svoju sobu, moli Boga i pusti ti Gospu na nebu gdje ona i jest. Nisam imala snage objašnjavati se s

njom i pričati što sam vidjela, baš sam htjela biti sama i moliti, jer sam samo tako imala mir. Ono u meni što se uzburnilo, molitvom se smirilo. Tako da sam cijelu tu noć provela moleći da mi Bog pomogne da shvatim što se meni događa – svjedoči Mirjana.

Dok su Mirjana i Ivanka bile na Podbrdu, probudila se Vicka i pošla prema njima.

– Ja sam taj dan išla u Mostar u školu i kad sam se vratila iz škole, odmorila se malo, starija sestra Zdenka rekla mi je da su me tražile Mirjana i Ivanka, jer kako su one došle preko ljeta u Međugorje, kod svoje babe i dede, često smo se sastajale kako bismo prošetale. Rekla im je sestra Zdenka da sam bila u Mostaru u školi i da sam malo legla i kad se malo odmorim, kada ustanem, da će mi reći da su me tražile. Kad sam ustala, Zdenka mi je rekla: „Vicka, tražile su te Mirjana i Ivanka i rekle su put kamo su krenule“. I tako sam ja krenula. Taj ti je put ovako ravno, ide se prema Cenacolu. Idući tamo, mene su Mirjana i Ivanka zvale: „Požuri, požuri!“ – priča Vicka.

Ona je idući prema Podbrdu sreća Mariju i upitala je hoće li im se pridružiti, no Marija joj je odgovorila da mora s majkom nešto obaviti u polju, pa je Vicka pošla sama prema Ivanki i Mirjani.

Post i Duh Sveti

Post nije međugorski izum ni posebnost, ali je preko Međugorja, po Gospinim porukama, ponovno oživljen u čitavom svijetu. Međugorje je tako dalo snažan doprinos obnovi Crkve zbog obnovljenog prakticiranja posta velikog broja vjernika.

FRA MARINKO
ŠAKOTA

Koji je cilj i smisao posta, molitve, bdijenja i činjenja dobrih djela? Je li u njima samima ili oni upućuju na nešto drugo?

Reče Isus svojim učenicima ovu prisporodu: „Tada će kraljevstvo nebesko biti kao kad deset djevica uzeše svoje svjetiljke i iziđoše u susret zaručniku. Pet ih bijaše ludih, a pet mudrih. Lude uzeše svjetiljke, ali ne uzeše sa sobom ulja. Mudre pak zajedno sa svjetiljkama uzeše u posudama ulja. Budući da je zaručnik okasnio, sve one zadrijemaše i pozaspashe. O ponoći nastava vika: 'Evo zaručnika! Izidite mu u susret!' Tada ustadoše sve one djevice i urediše svoje svjetiljke. Lude tada rekoše mudrima: 'Dajte nam od svoga ulja, gase nam se svjetiljke!' Mudre im odgovore: 'Nipošto! Ne bi doteklo nama i vama. Pođite radije k prodavačima i kupite!' Dok one odoše kupiti, dođe zaručnik: koje bijahu pripravne, udoše s njim na svadbu i zatvore se vrata. Poslije dođu i ostale djevice pa stanu dozivati: 'Gospodine! Gospodine! Otvori nam!' A on im odgovori: 'Zaista kažem vam, ne poznajem vas!' Bdižite dakle jer ne znate dana ni časa!' (Mt 25,1-13)

U čemu se razlikuju mudre i lude djevice? I jedne i druge su djevice. Jedne i druge žive krjeposnim životom, u odricanju. Nadalje, i jedne i druge imaju svjetiljke i ulje. Razlika je u ulju. Mudre su uzele dovoljno ulja za svjetiljke, a lude nisu. O ulju sve ovisi. Ulje je presudno. Bez ulja se svjetiljke gase. Kad ima ulja, svjetiljke gore i osvjetljavaju prostor.

Što je ulje koje imaju mudre djevice, a koje nedostaje ludima? Sveti Serafim Sarovski smatra da je ulje stjecanje milosti Duha Svetoga. Upravo

taj činitelj, milost Duha Svetoga, nedostajao je ludim djevicama. I lude su djevice bile djevice, što je po sebi velika krjepost, vrlina. No one su mislile da je smisao djevičanstva u samom vršenju krjeposti, u činjenici da su djevice i ustrajnosti u djevičanstvu. Vršile su krjeposti, ostale su djevice i mislile da su samim time ostvarile Božje djelo, a propustile su otvarati se Duhu Svetomu.

Glede molitve, posta, bdijenja i činjenja dobrih djela Serafim Sarovski zaključuje: „Koliko god molitva,

...cilj kršćanskog života otvaranje je Duhu Svetomu i primanje njegovih darova, a najveći od svih darova je ljubav. Smisao posta, molitve, bdijenja i činjenja dobrih djela nije u njima samima, nego nam oni pomažu da se otvaramo Duhu Svetomu i da sve što činimo činimo radi Krista u nesebičnoj ljubavi.

post, bdjenje i sva druga kršćanska djela bila sama po sebi dobra i koliko god služila kao nužna sredstva radi ostvarenja toga cilja, svejedno se u njihovu izvršavanju ne nalazi cilj kršćanskoga života.

Istinski pak cilj našega kršćanskog života sastoji se u stjecanju Duha Svetoga.“

Za Serafima Sarovskog važno je još nešto: da se sve ono što se čini čini poradi Krista. „Post, bdjenje, molitva, milostinja i svako dobro djelo učinjeno poradi Krista sredstva su za stjecanje Svetoga Duha Božjega. Obratite pozornost, dragi moj, na to da nam dobra djela učinjena samo poradi Krista donose plodove Svetoga Duha. A sve ono što se ne čini poradi Krista, premda je i dobro, ne predstavlja nam nagradu u životu budućega vijeka, a i u ovozemaljskome životu također nam ne daje Božje milosti.“

Dakle, mi možemo činiti dobra djela, ali ako ih ne činimo poradi Krista, nemaju pravi smisao i ne vode nas Duhu Svetomu. Shvatio je to sv. Pavao koji kaže: „Zato uživam u slabostima, uvrjedama, poteškoćama, progonstvima, tjeskobama poradi Krista. Jer kad sam slab, onda sam jak.“ (2 Kor 12,7-10)

Molitvu i post ponekad shvaćamo samo izvanjski pa mislimo: Dovoljno je moliti. Dovoljno je postiti. Dovoljno je činiti dobra djela. Dovoljno je imati samo svjetiljku. Dovoljna je vanjština. No Isus kaže da to nije dovoljno. Lude su djevice vikale:

»Gospodine! Gospodine! Otvori nam!« Sjetimo se Isusovih riječi: »U kraljevstvo Božje neće ući svaki koji govori: Gospodine, Gospodine!« I farizej je molio u Hramu i postio dvaput tjedno, ali Bog nije prihvatio njegovu molitvu i post. Ulje služi svjetiljci, da može svijetliti. Ulje je stjecanje Duha Svetoga, a to je upravo ono što je nedostajalo ludim djevicama. Prozvane su ludima jer su zaboravile nužan plod krjeposti, milost Duha Svetoga, bez koje nema spasenja.

Sv. Antun Pustinjak govori o trima voljama: Prva je Božja volja. Uči nas činiti dobro jedino radi stjecanja Duha Svetoga. To je ono ulje koje su imale mudre djevice. Druga je ljudska, vlastita volja. Uči nas činiti sve radi udovoljavanja našim požudama i dobro poradi samoga dobra. Treća je volja demonska. Uči čovjeka ili da ne vrši nikakve krjeposti ili da ih vrši iz častohlepnosti ili poradi nečega drugoga, ali ne radi Krista.

Ulje u svjetiljkama darovi su Duha Svetoga, a jedan od najvažnijih darova je ljubav. Kad nema ljubavi, svjetiljka se gasi. Kad ima ljubavi, u meni gori čežnja za Bogom, za Božjim kraljevstvom. Kad ima ljubavi, okružuje me mir, osjećam nutarnju snagu, mogu pozdraviti drugu osobu, pa i onu koja mi nije po volji. Kad ima ljubavi, mogu ići na svetu misu, odvojiti dovoljno vremena za molitvu i oprostiti.

Dakako, ovdje se misli na ljubav o kojoj govori sveti Pavao: „Kad bih sve

jezike ljudske govorio i anđeoske, a ljubavi ne bih imao, bio bih mjed što ječi ili cimbal što zveči. Kad bih imao dar prorokovanja i znao sva otajstva i sve spoznanje; i kad bih imao svu vjeru da bih i gore premještao, a ljubavi ne bih imao – ništa sam! I kad bih razdao sav svoj imutak i kad bih predao tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi ne bih imao – ništa mi ne bi koristilo.“ (1Kor 13,1-3)

Isus poziva na bdjenje: „Bdižite dakle jer ne znate dana ni časa!“ Razlog bdijenja leži u tome da ne ostanemo bez Duha Svetoga, jer upravo bdjenje, post i molitva omogućuju njegov dolazak. Potrebno je bdjeti jer i zlo djeluje i prevari čovjeka. Zlo je kao kradljivac. Lako nam ukrade ljubav, mir, radost, zajedništvo, a to su darovi Duha Svetoga. Zli nam oduzme ulje, „ugasi svjetiljku“, ukrade razloge da ljubimo druge, da pozdravimo druge, da oprostimo...

Dakle, cilj kršćanskog života otvaranje je Duhu Svetomu i primanje njegovih darova, a najveći od svih darova je ljubav. Smisao posta, molitve, bdijenja i činjenja dobrih djela nije u njima samima, nego nam oni pomažu da se otvaramo Duhu Svetomu i da sve što činimo činimo radi Krista u nesebičnoj ljubavi.

Posteći, pobjeđujemo sami sebe, ali ne da bismo *mi* svojim snagama izvojevali pobjedu – čime bi možda još više jačao naš ego – nego da bismo se sve više predavali Duhu Svetomu, da nas vodi, nadahnjuje i oblikuje.

PAULA TOMIĆ

NOSITELJI USKRSLOGA

Skriven produženim hladnim danima proteklih mjeseci, lipanj se nekako prebrzo i iznenađeno dogodio. Eto već klimato-loškog ljeta, eto nam svetkovine Duhova, pa onda i 41. godišnjice Gospinih ukazanja. S obljetnicom ukazanja nekako

kao da se završava jedna faza kalendarske godine. Barem nama koji smo vezani za Međugorje. Ove godine datum Godišnjice pada na pomični blagdan Srca Marijina koji se slavi druge subote nakon Duhova. Divna podudarnost ili možda znakovita?

U Gospinoj školi glavni je predmet 'teologija srca', u kojoj nas Gospa uči postati što sličniji Njezinom srcu. A sada ova dva blagdana postaju jedno i kao da nam pojačavaju njihovu poruku: Srce je bit svega! Ljubav je bit svega!

Isusovim Uskrsnućem ta Ljubav se razlika u srca naša po Duhu Svetom koji nam je dan. Duh Sveti je nevidljiv. Ljubav je nevidljiva. Otkrivaju se djelima. Marijino srce je tabernakul te Ljubavi Uskrsloga. I Ona nas već 41. godinu uči kako od naših srca napraviti te žive tabernakule Božjeg mira i radosti, postati nositelji Uskrsloga. Samo tako dobro može pobijediti u nama, i oko nas kaže Ona i u zadnjoj poruci. (usp. „Budite graditelji mira i nositelji radosti Uskrsloga u vama i oko vas da bi dobro pobijedilo u svakom čovjeku.“ 25. 5. 2022.)

DUHOVNI BOJ

Kršćani su pozvani živjeti u svijetu, ali ne biti od svijeta. A to danas postaje sve teže jer je duh svijeta tako moćno 'usisao' i 'ispunio' skoro sve duhovne prostore i politike i društva, ekonomije, medija, pa čak i crkve... Svima postaje važnije ono što se izvana može pokazati jer, 'ako nije na Instagramu, nije se dogodilo', nego sam stvarni sadržaj događaja koji se živi.

Isti taj duh svijeta danas je toliko isprao mozgove i srca ljudi da sve teže postaje vjerovati u ono nevidljivo, ono što bi bila „duhovna vrijednost“ nekog čina, uvjerenja ili akcije. Ne, ako nije razumski logično, dokazivo, funkcionalno, isplativo, olakšavajuće... to jednostavno nema vrijednosti. Bez obzira što nas baš taj čin tako logički neshvatljiv možda čini boljim ljudima, oplemenjuje nas ili izvlači od nas ono najbolje. Plod duha svijeta možda se najbolje vidi u najnovijem japanskom futurističkom filmu

„Plan 75“ nedavno prikazanom na filmskom festivalu u Cannesu koji opisuje moguću stvarnost u ne tako dalekoj budućnosti gdje će se svi stanovnici Japana kad napune 75 godina jednostavno uspavati. Eto, da ne budu na teret društvu – reći će taj racionalni duh svijeta.

A duh svijeta kojem nas Gospa već 41 godinu ovdje u Međugorju uči kaže nešto sasvim drugo: zar nisu upravo stari i nemoćni oni koji imaju najviše vremena za molitvu? Na kraju svojih zemaljskih dana, dok ih životna sila polako napušta, ostaje ona duhovna snaga koju su ispravnim životnim odlukama stekli, radom zaslužili, predanošću isklesali i sklopljene ruke uz krunicu da se zahvaljuju Bogu za sve ono što su primili i mole blagoslov na sve ono što im je na srcu: njihovi mili i dragi u obitelji. Koliki je to blagoslov i zaštita kad imaš svoje bake i djedove, svekre i svekrve koji, i na svom životnom zalasku, duhovno štite i molitvom zacjeljuju svoja obiteljska stabla i svoje potomke.

Duh svijeta nas uči zaboraviti na vječnost! O našim potezima razmišljati na način kao da naš život završava ovdje na zemlji. Pa da imamo što manje zavrzlama i gubitaka. Duh svijeta nam daje drugačiju perspektivu i vrijednost životnim situacijama koje će tek u vječnosti dobiti smisao i svoju plaću.

Gospa nas ovdje u Međugorju uči toj logici ljubavi kojoj je krajnji cilj naša svetost (usp. „Gledam vas i Bogu zahvaljujem za svakog od vas, jer On mi dozvoli da sam još s vama, da vas potičem na svetost.“ 25. 5. 2022.)

Duh svijeta je duh vukova. Duh ljubavi je duh janjaca, duh malenih. Gospa nas u svojoj školi uči da se ne obeshrabrimo, jer: "Sve dok budemo janjci, pobjeđivat ćemo i, čak i ako nas okruže brojni vukovi, uspjeh ćemo ih savladati. Ali ako postanemo vukovi, bit ćemo poraženi, jer ćemo biti lišeni Pastirove pomoći." – kaže sv. Ivan Zlatousti.

Ako su nas ova Gospina ukazanja u Međugorju ičemu naučila onda je to sigurno da se Bog proslavlja u malenima, da djeluje u nemoćnima, da izabire neugledno, da čini nešto iz ničega. Snaga Međugorja koju svjedoče tisuće i tisuće vjernika koji su bili i koji danas dolaze jest iskustvo te žive prisutnosti „Boga koji čini nemoguće“ po Gospi. Kao što je učinio da je djevojka začela Sina, da je nerotkinja Elizabeta rodila, i danas taj naš 'Bog koji čudesa stvara', djeluje po snazi naše molitve i vjere i želi da snagom DUHA LJU-

BAVI pobijedimo nečistog duha svijeta koji stvara podjele i ratove. (usp. „Zato nek vaša molitva bude još jača da utihne svaki nečisti duh podjele i rata.“ (25. 5. 2022.) Međugorje nas uči da ne prestanemo vjerovati u čuda. U ono bitno što je očima nevidljivo. U Onoga koji je rekao: „Evo, sve činim novo!“ I zato je Međugorje danas još tako aktualno, nedokučivo i proganjano!

POZIV NA MUČENIŠTVO

Jer nije to lak put. Kao što nije bio ni Gospin. Ni Isusov. Ni apostola. Ni prve Crkve. Djela apostolska nam govore: Bit će progona, zatvarat će vas... ali ne bojte se. S vama će biti Duh sveti, branitelj – on će govoriti umjesto vas! Nemojte se obeshrabriti. Ustrajte. Progonstva su znak da ste na dobrom putu. Kao što su progonili mene, progoniti će i vas.

U svjetlu Gospinih poruka, možda nije slučajno da je riječ svjedok koja se koristi u Ivanovom evanđelju („I vi ćete svjedočiti jer ste od početka sa mnom!“ Iv 15, 27) prijevod grčke riječi μάρτυρας koja zapravo znači mučenik. Naime, Gospa nas ovdje u Međugorju često poziva da budemo njezini svjedoci.

U svjetlu ovog biblijskog govora, ovaj poziv na svjedočenje je zapravo poziv na mučeništvo zbog ispovijedanja vjere u Istinu, u Isusa Krista i to raspetoga. A kako svijet ide dalje, vidimo kako obrana tih temeljnih Božjih zakona i naravnih prava, postaje već svojevrsna izopćenost od svijeta, za neke već, a za druge uskoro, i mučeništvo. U dalekoj budućnosti živjet će ljudi koji će imati razvijen um. Ali umni razvoj neće ići s duhovnim razvojem. U to će vrijeme onaj koji bude pričao o duhovnosti izgledati smiješno jednako kao riba koja bi s ovcama pasla travu u gorskim krajevima. – dobro je prorokao sv. Bazilije Veliki.

NE MI, NEGO BOG ĆE UČINITI

Ipak, i Gospa i Isus nas ohrabruju. Još su s nama. A Isus nam obećava: „Vi ćete jadikovati i plakati, a svijet će se radovati. Vi ćete biti žalosni, ali će se vaša žalost pretvoriti u radost.“ (Iv 16.20) Isus ovo govori u pasivu: 'žalost će se pretvoriti u radost'. Nećemo to učiniti mi, našim silama i zalaganjem. Nego će to učiniti Bog. Zato iako će biti patnji i kušnji koje će se strušiti na kršćane, naš Bog će prividni neuspjeh pretvoriti u uspjeh, u radost. I to je tajna naše smirenosti i naše vjere u Uskrsloga.

TIŠINA NAS UTIŠAVA

TEREZA GAŽIOVA

poruci od 25. svibnja 2022. Gospa nas zove: „Dječice, mir je narušen i Sotona želi nemir. Zato neka vaša molitva bude još jača da utihne svaki nečisti duh podjele i rata.“

U Njezinoj školi učimo da moliti znači ljubiti. „Nema ljubavi bez molitve, jer molitva je ljubav. Zapanite, jer kažem vam, ljubav će pobijediti“, govori nam nebeska Majka.

Jedan vojnik koji je trenutno u ratu u Ukrajini posvjedočio je: „Iznenađeno nas je napao neprijatelj. Počela je pucnjava. Bilo nas je svega nekoliko i nismo se imali čime braniti. Bilo je strašno, činilo se kao naš kraj. Počeli smo naglas moliti krunicu... i već nakon nekoliko Zdravomarija oružje je čudesno utihnulo. Nikad neću zaboraviti snagu tišine u kojoj sam shvatio da je Bog jači od sveg oružja svijeta.“

Danas kad se zlo čini toliko jakim i bučnim Gospa nas ohrabruje da je molitva još jača. Zlo je bučno a ljubav je tiha. Tihoća ljubavi ne znači da ljubavi nema. Ona samo čeka naše oslobođenje.

Danas kad se zlo čini toliko jakim i bučnim, Gospa nas ohrabruje da je molitva još jača. Zlo je bučno a ljubav je tiha. Tihoća ljubavi ne znači da ljubavi nema. Ona samo čeka naše oslobođenje. To se vrlo intenzivno može iskusiti na seminaru posta, molitve i šutnje u Međugorju. Isplati se odvojiti pet dana o kruhu i vodi u molitvi i šutnji da se ljubav u nama oslobodi i počne pobjeđivati.

To se vrlo intenzivno može iskusiti na seminaru posta, molitve i šutnje u Međugorju. Isplati se odvojiti pet dana o kruhu i vodi u molitvi i šutnji da se ljubav u nama oslobodi i počne pobjeđivati. Post, molitva i šutnja se stope u jedno i nastaje put kojim nas Marija vodi Isusu, u dubine duhovnog života.

Na tom putu nas Gospa nikad ne ostavlja same. Ono što nam govori, pomaže nam živjeti. Gospa je nena-metljivo u tišini i molitvi s nama. Njezina ljubeća nazočnost nas mijenja. Jednostavno poželimo surađivati s njom i slijediti ju.

U svojim porukama Gospa nas zove: „Dječice, u tišini srca ostanite s Isusom, da vas On svojim ljubavljui mijenja i preobraz; apostoli moji, u tišini srca svoga slušajte glas moga Sina, da vam srce bude Njegov dom; Neka vam u tišini Duh Sveti govori i dopustite Mu da vas obraća i mijenja.“ I to se stvarno dogodi. Božja prisutnost u Mariji je tiha i utišava nas. Čini nas tihima. Ta tišina je Božja prisutnost.

Na seminaru shvaćamo da je Božja prisutnost u nama zagušena bukom te da se oslobađa postom i molitvom i počne progovarati. Mi šutimo,

a ona govori. Učimo se njoj dati prvu i zadnju riječ. I tako dobivamo milost odlučiti se i živjeti sve što nam je rečeno.

O tome svjedoče i sudionici seminara posta, molitve i šutnje iz Ukrajine, Litve i Rusije koji se održao od 16. do 20. svibnja 2022. Seminar je vodio fra Marinko Šakota, a na kraju se skupini katehezom obratio i nadbiskup Aldo Cavalli, apostolski vizitator za župu Međugorje.

Ljubav je pronašla upravo te male otvore u našim srcima i mogla je početi djelovati. Bog je jedan i On je ovdje za sve. Duh Sveti može sve ujediniti, njegov jezik je jezik ljubavi. Ukrajinci su tijekom liturgije toliko puno puta ponavljali zaziv: „Gospodine, smiluj se!“ da je to u meni probudilo osjećaj kajanja. Budući da je još uvijek uskrsno vrijeme, u grkokatoličkoj liturgiji se ponavljalo i: „Hristos uskres!“ Krist je tako zaista uskrsnuo i u meni, odnosno ja sam uskrsla u Njegovoj ljubavi koja mi se tako objavila kroz druge.

Lesya, Ukrajina

Prvi dan za vrijeme ručka na kruhu i čaju mislila sam u sebi da bih trebala pojesti više kako ne bih bila gladna i

noćnog klanjanja pitala sam Gospodina što moram ispraviti u jednoj teškoj situaciji u kojoj se trenutno nalazim i sutradan sam na cjelovitnoj ispovijedi shvatila da, iako sam u prošlosti ispovijedala grijeha i Bog mi ih je oprostio, nikada nisam zatražila oprostjenje od onih kojima sam tim grijesima nanijela veliku bol. Ovo otkriće je za mene jako važno i ispunilo je moje srce velikim mirom.

Vida, Litva

Niz godina sudjelovala sam na seminaru posta, molitve i šutnje prikazujući post za obraćenje supruge. Suprug je nedavno preminuo te sam ovaj put odlučila cijelo hodočašće, sve molitve, žrtve, svete mise i post posvetiti Mariji za ostvarenje njezinih nakana, kako bih joj izrazila duboku zahvalnost jer mi je puno pomogla. Kada smo se penjali na Križevac i molili križni put, dotakle su me riječi da je Isusu drago kad često razmatramo njegovu Muku koju je podnio iz ljubavi za nas. Stoga sam odlučila da ću, kad se vratim kući, pokušati što češće moliti križni put jer se to Isusu sviđa. Tako ga mogu tješiti. Kad smo se popeli na brdo Križevac, doslovce se nisam mogla otrgnuti od križa. Molila sam prvo s jedne a zatim s njegove druge strane. Nakon toga sam podigla ruke prema križu kao da ga želim zagrliti i nekoliko puta sam ponovila Isusu da ga želim ljubiti više.

Na trenutak sam očima srca doživjela da, umjesto kamena, ljubim Isusove noge, kamen kao da je nestao. Plakala sam. Shvatila sam da je na svakom križu Raspeti Isus. Odsada ću, ljubeći križ bilo od drveta, kamena ili neke kovine, znati da na njemu uvijek ljubim Raspetoga.

Vlč. Andrej, Ukrajina

Prvi put sam sudjelovao na ovakvim duhovnim vježbama. Za nas grkokatolike, poseban je događaj bio imati priliku neprekidno se klanjati Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu. Kroz to sam klanjanje doživio veliku Gospodinovu ljubav i shvatio sam važnost šutnje u molitvi.

Mogu dapače reći da se moj odnos s Isusom u oltarskom sakramentu potpuno promijenio, duboko sam doživio Kristovu živu prisutnost. Tijekom klanjanja On učini da doista

čujemo što nam govori. U klanjanju upoznajemo sebe u Istini i vidimo što nije u redu i što treba promijeniti. Zato i ja, u svojoj župi u Ukrajini, želim organizirati klanjanje Isusu.

Također, mi Ukrajinci smo osjetili veliku solidarnost s nama. Svi koji za nas mole, mole s ljubavlju. Doživio sam da se kroz suosjećanje s nama cijeli svijet sjedinjuje s nama u ljubavi. Naša bol je bol cijelog svijeta. Osjećali smo se kao dio jedne velike obitelji.

Posebno je bilo i slaviti svetu misu zajedno s Litvancima. Iako nismo razumjeli njihov jezik, razumjeli smo njihova srca.

Tatjana, Ukrajina

Najviše me se dojmio post. Već dugo postim kod kuće, ali nisam shvaćala njegovu bit i vrijednost. Nisam postila s ljubavlju. Ovdje sam shvatila da nam post pomaže zadobiti unutarnje snage kako bi se mogli boriti za kraljevstvo Božje.

Molila sam Gospu da mi pokaže kako više voljeti Boga i bližnje. Dobila sam odgovor da trebam moliti za dar Božje ljubavi jer je ona ta koja nas izvlači iz robovanja u kojima živimo.

Natalija, Ukrajina

Tijekom noćnog klanjanja u tišini naučila sam zašutjeti i slušati. Prvi put u životu sam bila na klanjanju sama s Isu-

som čitav sat vremena. Bojala sam se da će mi to biti predugo no vrijedilo je čekati Njegov odgovor. Naime, na kraju sam čula dvije riječi koje me otada nose: „Ne boj se, samo vjeruj!“

Tadeus, Litva

Često sam osuđivao ljude i kritizirao ih. Za vrijeme klanjanja u tišini i na Križevcu u molitvi pred križem shvatio sam da trebam moliti za dar Božje ljubavi prema blišnjima.

Također, cijeli život sam razmišljao i tražio tko je Duh Sveti, gdje je, kako izgleda... Danas znam da je Duh Sveti uvijek tamo gdje je Marija.

Danije, Rusija

Drago mi je da sam poslušao svoju majku Emiliju i došao na ovaj seminar jer sam ovdje osjetio veliku ljubav. Moja je vjera narasla.

Emilija, Rusija

U Međugorje sam došla s boli u duši. Teško mi je zbog rata koji se vodi u Ukrajini. Molila sam ovih dana za Ukrajinu i Rusiju da ovo ludilo što prije završi. I čim je seminar počeo, u srce su mi ušli mir i tiha radost. Svakim sam danom sve više osjećala da je Gospa svojim zagovorom učinila da otkloni iz njega svu tjeskobu, strah i tugu. Vjerujem da će našim molitvama i postom zajedno s Njom, Njezino Bezgrješno Srce pobijediti i da će rat u Ukrajini završiti.

Violeta, Litva

Posebno sam zahvalna što smo mogli biti na seminaru s Ukrajincima. Oni za mene tako više nisu samo neki daleki neznanci za koje molimo, već konkretni ljudi koje smo blisko upoznali i koje smo na taj način još više zavoljeli.

Hvala i na prigodi što smo mogli upoznati predivnu grkokatoličku liturgiju. Isprva smo se opirali zajedničkom slavljenju svete mise u kapelici Domus pacis. Mi smo rimokatolici a oni grkokatolici, svatko ima svoj jezik, mi imamo svoj litvanski, oni ukrajinski a prijevod cijelog seminara bio je na ruskom. Bojali smo se promjena. Prvi dan svi smo htjeli svoje. Ali uz minimalnu otvorenost nekih od nas, Božja

kako bih mogla izdržati do večere... No, odjednom sam shvatila da je euharistija puno važnija hrana jer je za dušu i koliko je važno svaki dan zasititi svoje srce euharistijom. I odlučila sam da ne ću propustiti svetu misu radnim danom!

Druga važna točka za mene bila je odluka da moram obnoviti ljubav prema svom suprugu jer je on moj najbliži i predstavlja Isusa u našoj domaćoj obiteljskoj crkvi. Na seminaru sam shvatila da ga do sada nisam voljela onako kako bih trebala. Vraćam se kući s odlukom odgovorno raditi na svom srcu: truditi se biti suosjećajnija, imati više razumijevanja za druge. Posebna poruka za mene je bila poruka apostola Jakova na mjestu gdje on govori o jeziku – to je bio poziv za mene da radim na tome što, kako i kada govorim.

Shvatila sam i to da se sve životne poteškoće, ako ih proživim s Isusom, pretvaraju u radost.

Olena, Ukrajina

Otišla sam na seminar sa spoznajom da moj duhovni život stagnira i sa željom da ga popravim. Za vrijeme

Gospa nas uči postiti

Post nije međugorski izum ni posebnost, ali je preko Međugorja, po Gospinim porukama, ponovno oživljen u čitavom svijetu. Međugorje je tako dalo snažan doprinos obnovi Crkve zbog obnovljenog prakticiranja posta velikog broja vjernika.

Gospa nas poziva i uči postiti: »Danas vas pozivam da počnete post od srca. Ima dosta ljudi koji poste, ali samo zato što svi poste. Postao je to običaj koji nitko ne želi prekinuti. Župu molim da poste za zahvalu što im je Bog dopustio da ostanem ovoliko dugo u ovoj župi. Draga djeco, postite i molite srcem!« (20. 9. 1984.)

INFORMATIVNI
CENTAR MIR
MEĐUGORJE

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Poseban događaj u međugorskoj župi od 2012. do 2019. bila su Hodočašća za osobe s invaliditetom i djecu s teškoćama u razvoju. Nažalost, zadnje dvije godine zbog situacije u svijetu i kod nas uzrokovane pandemijom, ovi susreti nisu bili organizirani. Posebnost ovih hodočašća je bila uključenost

Udruga volontera „Sv. Filipa Nerija“ iz Splita. U suradnji s Udrugom „Susret“ iz Čitluka koja je i od prije bila suorganizator Međunarodnih hodočašća, dogovoreno je da se u dvorani Majčina sela održi jedan susret za hodočasnike, ali i članove lokalnih udruga. Ovaj susret trebao je biti podsjetnik na proteklih 8 hodočašća, i kao najava za buduće hodočašće koje bi se, ako prilike dozvole, moglo održati sljedeće godine.

Pozivu da pozdrave sudionike susreta, ljubazno se odzvao mons. Aldo Cavalli, apostolski vizitator s posebnom

biti i najvažniji cilj našeg svećeničkog života, željeti dobro. Zbog samo jednog motiva – jer želim dobro. Zahvaljujem se još jednom na ovom velikom primjeru koji ste mi dali.“

Međugorski župnik fra Marinko Šakota je kratko rekao: „Ovo što je mons. Aldo Cavalli rekao, to mogu i ja reći: Vidi se ljubav! Kada su proteklih godina bila hodočašća u Među-

vrijednost. Ovdje bi valjalo reći riječi svetog Augustina, pa ustvrditi „Tko ovako hodočasti – dva puta moli“. Istovremeno sam radostan da Majčino selo može pružiti infrastrukturu za ovaj susret. Po svjedočenju mnogih koji dolaze u Međugorje, ovdje je moguće pronaći mir, toplinu i osjećaj prihvaćenosti. To je upravo ono što možemo naći kada smo u blizini Majke. U ovom mjestu u kojem je Ona poslana susresti nas, želim da danas i sutra svi ovdje osjetimo da nas Bog jednako ljubi. Da želi da u Njemu prepoznamo jedinog Spasitelja i Iscjelitelja. Neka u svemu onome što će se događati na ovom susretu doživimo Gospinu blizinu, njezinu skrb i želju da nasljedujemo njezina Sina Isusa Krista. Želim da se ovdje u Majčinu selu osjećate ugodno, prihvaćeno i spokojno“, poručio je svima fra Dragan Ružić.

Na kraju uvodnog dijela, nekoliko riječi rekli su i predstavnici dviju udruga koje su organizirale ovaj susret.

Dragica Jerkić, predsjednica Udruge „Susret“ iz Čitluka je rekla: „Mislim da su ova naša druženja jako bitna, jer se upoznajemo, družimo, dijelimo savjete i iskustva, te gradimo prijateljstva.“

Magda Kaliterna, predsjednica Udruge volontera Filip Neri iz Splita dodala je kako je njihova misija prijateljstvo. „Kada smo se prvi put vratili s hodočašća iz Lourdesa, tada je naš volonter rekao „Ja nisam njima volonter, ja sam njima prijatelj“. I upravo tako, želimo da se razbije ta neka granica da je netko volonter, štićenik, korisnik i slično. Tu smo svi u službi jednih za druge. Svi smo zajedno. Svi primamo. Tako smo otkrili jedan mali svemir hendikepiranih osoba. Otkrili smo koje je to blago. Zaljubili smo se u to i to nam je promijenilo život.“

Nakon pozdravnih govora susret se nastavio pjesmom, molitvom krunice Božanskog Milosrđa i svjedočanstvom koje je o svom majčinstvu, prihvaćanju djeteta s višestrukim teškoćama i borbi za život svoje sada 22-godišnje kćeri Brune iznijela Mihaela Vasilj iz Trebižata.

Susret je završen oko 17 sati kako bi se stiglo na večernji molitveni program u župnoj crkvi sv. Jakova.

Za vrijeme cijelog susreta i tog subotnjeg poslijepodneva volonteri koji su došli iz Splita, te članovi Marijinih Ruku, Cenacola ili sami župljani Međugorja, u nosiljkama su nosili nepokretne osobe s invaliditetom do Gospina kipa na Brdu ukazanja. Za sve njih to je najvažniji dio Hodočašća. Jer bez snage volontera, nepokretne osobe nikad se ne bi mogle do tamo popeti, a s druge strane volonteri nošeni blagoslivljanjem i žrtvom dok nose svoje „terete“ ostaju obožavani ovim činom do kraja svojih života.

Svjedočanstva sudionika

Vesela Dujmić

Gledam te divne ljude i mislim: Ovo je sunce naše, naše svjetlo, naš blagoslov. A svijet viče: - Ubij ga! To je tvoje pravo!

Ubijaju blagoslov, diraju u sveto, u čisto, u neokaljano...

Gledam ih i mislim: oni su naša nada, naše uzdarje, jer što smo mi, „zdravi“, pred Bogom... jad i bijeda. Vratila sam se s „Brda preobraženja“ što Međugorje za mene uvijek jest, ali kad sam s ovim ljudima koji su ispunjenje mojih posebnih potreba za ljubavlju, onda pjevam: - 'Čaša se moja prelijeva'!

Miljenko Jurić

Miljenko je oženjen čovjek i otac, a najviše uživa u svom poslanju volontera. Mogli bi reći da živi za ove blagoslovljene trenutke kada se daje drugima. O ovom zadnjem iskustvu nošenja osobe s invaliditetom, Matee Lončar, ovako je napisao:

„I tako nekad u svojoj ludosti napraviš najbolje stvari.“

Trenutak koji me još nije pustija ima 2 dana, a vjerojatno me ne će pustiti još dugo.

Drveno raspelo na Podbrdu, mistu di je Nebo dotaklo zemlju, misto natopljeno suzama tisućama hodočasnika, misto koje se poljubilo nebrojeno puta, Krist koji tu stoji i sluša svaku dušu koja je u potrebi.

Bokun hercegovačke stine koja bi mogla napisat najdeblji libar na svitu.

I bez ikakvog dogovora i plana doveli smo nju Njemu. Onu koja godinama trpi, trpi za sve nas ka šta je i On trpija. Mateu je On iz samo Njemu znanog razloga izabra, izabra za velike stvari. Ona je moja snaga, kad god počmen grintat – iz mog malog mozga iskoči Matea i ka da san malo dite, povuče me za uvo.

Odma dođen sebi. Moli ona i prikazuje svoje stanje za sve nas i naše obitelji. Natirala me da se zaljubim u krunicu Djeteta Isusa jer svaki dan moli tu krunicu s menon, ne moli je za sebe nego za moju obitelj. I kako onda da joj ne priuštimo par minuti, da nasloni onu svoju lipu glavu na njegove probodne noge i ne iščakula se s Njin. Slična je Matea svon Gospodinu, i znan nekako to da će imat snage iznit svoj križ, teži nisan još vidija, al' nisan upozna ni nikog jačeg nego šta je ona, naša Matea Lončar!“

Primjer ste ljubavi koja se daje za drugoga

mnogobrojnih udruga, zajednica i škola koje bi dolazile sa svojim članovima, štićenicima ili prijateljima te njihovih volontera, a onda i samih mještana Međugorja koji bi hodočasnici osiguravali besplatan boravak. Također su se i lokalne udruge ili zajednice uključivale u pomoć oko realizacije programa ili nošenja nepokretnih osoba na međugorska brda.

Nakon dvogodišnje stanke u Međugorje su opet počela hodočašća različitih udruga za osobe s invaliditetom, i svi su pojedinačno izrazili želju da se sa ovim susretima i dalje nastavi.

U subotu i nedjelju 28. i 29. svibnja hodočašće u Međugorje za svojih više od 200 štićenika organizirala je

ulogom za zupu Međugorje, fra Marinko Sakota, međugorski župnik i fra Dragan Ružić, ravnatelj Majčina sela.

Mons. Aldo Cavalli je u svojem pozdravnom govoru rekao: „Ovdje se vidi jedna duboka stvar – ljubav. Kada vas vaša kćer ili sin gledaju, te se vi gledate, tada se vidi jedna stvar – ljubav. Ljubav je velika. Ljubav znači uzeti drugu osobu na sebe. Zadatak Gospodina našega Isusa Krista je bila ta. Uzeti na sebe grijeh paloga čovječanstva i umrijeti iz ljubavi. Zadatak i nas svećenika je isto taj, uzeti na sebe grijeh i slabosti čovječanstva i prikazati ih Bogu Ocu. Vi roditelji ste primjer onoga što mi trebamo biti u našem poslanju. Bog je govorio svome narodu „Znaš li zašto te volim? Volim te jer te volim“. Ljubav nema motiva. Ljubav je ljubav. To vi govorite vašim sinovima i kćerima, te se to vidi. Moja baka i moj djed su bili gluhonijemi, a ja sam rođen zdrav, mogao sam govoriti i čuti. Voljeli smo se, jer oni su mi govorili na njihov način, a ja sam govorio na moj način. I uvijek smo se uspjeli sporazumjeti. Ne zato jer smo govorili ovaj materijalni vidljivi jezik, nego zato jer smo se voljeli. To treba

gorje osoba s invaliditetom i kada su vas naši župljani primali u svoje kuće besplatno, tada sam župljanima čestitao i govorio svaka vam čast, no oni su meni tada govorili: „Župniče, mi nismo ništa dali, mi smo primali! Mi smo primili puno ljubavi.“ Hvala vam što postojite. Hvala vama pratiteljima i roditeljima koji ste uz ova stvorenja Božja. To je velika ljubav. To je nesebična ljubav. To je majčinska ljubav. I hvala vam na tome“.

Riječi dobrodošlice uputio je i fra Dragan Ružić, ravnatelj Majčina sela: „Radostan sam da mogu izreći svoj govor ovom posebnom zboru hodočasnika. Možda malo posebnih hodočasnika, ali čija posebnost nije nikakav nedostatak, već u ovom kontekstu postaje dodatna

Kako živjeti u Gospinoj školi?

Dana 30. svibnja u dvorani Ivana Pavla II. međugorski je župnik fra Marinko Šakota predstavio svoje tri nove knjige: „U školi Kraljice Mira“, „Rad na srcu“ i „Gospina nas uči moliti“ koje bi mogle nositi zajednički naziv „Kako živjeti u Gospinoj školi“. Uz autora, mnogobrojnim posjetiteljima knjige su predstavili fra Ante Vučković i Krešimir Miletić, a cjelokupan program, kojem su glazbeni doprinos dale klape Mir i Concordia, moderirala je Sanja Pehar.

Predstavljene knjige sažimaju najvažnije vidove Međugorja kao duhovnog pokreta nastala dolaskom nebeske Majke Marije, koja se u Međugorju predstavila kao Kraljica Mira, i njezine pedagogije u školi mira rasprostranjene danas diljem svijeta.

Na početku predavljanja okupljenima se obratio apostolski vizitator nadbiskup Aldo Cavalli, koji je pohvalio rad fra Marinka Šakota, župnika župe sv. Jakova Međugorje. Govoreći o posebnosti Međugorja, nadbiskup Cavalli je između ostalog kazao kako su za razumijevanje

duhovnosti jako važne knjige poput fra Marinkovih.

– On je ovdje jedan od prvih koji su vidjeli, čuli i proživjeli prvu duhovnost i stoga mu zahvaljujemo što je napisao svoja prva iskustva jer su to temelji onoga što mi želimo živjeti. Oče župniče, hvala vam za knjige koje ste napisali – kazao je nadbiskup Aldo Cavalli.

Fra Marinkove tri nove knjige izašle su u jako kratkom vremenu u nakladi Informativnog centra Mir Međugorje.

– Bogu hvala što nisam prije objavio ove knjige. Bogu hvala što sam čekao. Mislim da knjige trebaju biti plod nečega, odnosno da knjige trebaju sazrijeti baš kao i plod te da budu zrele za objavljivanje. One su sazrijevale kroz ove godine. Zahvalan sam posebno Gospinoj školi. Zahvalan sam Međugorju, župljanima, hodočasniciima koje sam susretao, sve je to doprinosilo pisanju ovih knjiga. Zahvalan sam posebice seminarima posta i molitve u Kući mira, od 2010. godine ih vodim za različite jezične skupine. Tu sam davao, ali čudesno je kako kroz davanje se bistri i događa primanje. Kroz davanje sam puno toga spoznao i shvaćao. Nakon susreta bih dobivao nove spoznaje. Posebno su bila važna pitanja koje su postavljali ljudi jer mi je to pomagalo da uvijek iznova tražim, uvijek iznova tragam, da se nikada ne zaustavim na znanju koje sam ima – poručio je fra Marinko Šakota.

Zahvalnost za nove knjige fra Marinko dijelom duguje i križevima koje je imao kroz život, što je također pojasnio. – Zahvalan sam Bogu, možda će vam izgledati malo čudno, za ljude s kojima se nisam slagao. Mislim posebno na knjigu „Rad na srcu“, s ljudima koji mi nisu bili dragi, s kojima sam bio u nekakvim konfliktima. Takvi ljudi su mi pomagali da

vidim sebe, prepoznam stvari koje su se u meni javljale tijekom nekih konfliktata koji su bili. Zahvalan sam križevima koje sam imao. Zahvalan sam, možda će i ovo čudno izgledati, i grijesima, padovima, slabostima koji ih je bilo. Ne da hvalim grijeha, samo želim reći da se ne može rasti bez uviđanja slabosti i grijeha. Sve ovo mi je pomagalo da dođem do ovih knjiga. Nadam se da su postale zrele, a to će čitatelji moći procijeniti – rekao je fra Marinko Šakota.

Govoreći o knjigama, fra Ante Vučković primijetio je kako često za jako važne stvari ne postoji škola.

– Mi u Katoličkoj crkvi elementarne stvari sve teže učimo sljedeće generacije. Međugorje se pojavljuje kao globalno mjesto gdje ljudi iz različitih krajeva svijeta dolaze naučiti elementarne stvari: kako organizirati svoj život, kako raditi na srcu, kako naučiti postiti i kako iz toga imati, ono što Isus navijestio, puninu života – kazao je fra Ante Vučković i okupljenima topla preporučio tri nove fra Marinkove knjige.

Fra Marinkove knjige također je preporučio Krešimir Miletić.

– Kada sam dobio tekstove, ostao sam u šoku jer sve ove godine sam zaboravio ono najvažnije. Zašto je Gospa došla i da si nisam postavio to pitanje već jako dugo. Svi ovi događaji koji se ovdje događaju postali su na neki način uobičajeni, tempo i ritam nečega što mi je postalo poznato... Na neki način kao da sam se odmaknuo do onih pitanja koje je konačno netko postavio, a postavio ih je fra Marinko na početku knjige „U školi Kraljice Mira“, gdje kao dječak stoji pred jednim događajem i postavlja vrlo jednostavna pitanja: Zašto si došla, zašto baš ovdje, zašto na brdo, zašto župa Međugorje, što si to nama rekla, što od nas tražiš. Kako sam čitao stranicu po stranicu nekako sam sa suprugom spontano počeo dijalog: Mirta, jesmo li mi svjesni zašto je Gospa došla? – rekao je Miletić i u nastavku dodatno pojasnio kako kao obiteljski čovjek i angažirani vjernik gleda na fra Marinkove nove knjige, a one su u svakom slučaju jako važne i pravo osvježenje i obogaćenje literature koja se bavi međugorskom duhovnošću.

Fra Marinko nakon 41 godine u svojim se knjigama vraća na temeljno pitanje: Živimo li mi ono na što nas je Gospa pozvala, a dio predavljanja predavljanja su posvetili razgovoru o važnosti molitve, posta, sakramentalnog života, odgoja u obitelji i mnogim drugim važnim temama.

Na kraju odličnog predavljanja, u kojem je uživao veliki broj posjetitelja, župljani župe Međugorje, djelatnici Informativnog centra Mir Međugorje, postulanti rodnom iz župe Međugorje, župljani iz Rodoča, u kojem je fra Marinko bio duhovni asistent za vrijeme djelovanja u Mostaru i župljani župe sv. Blaža Gradnići, u kojoj je fra Marinko bio župnik i učinio mnogo na promociji lika i djela fra Didaka Buntića, uručili su fra Marinku prigodne darove.

Rad na srcu

Rad na sebi zapravo je rad na svojoj nutrini, a budući da je srce simbol čovjekove nutrine, drugi naziv za rad na sebi je rad na srcu. Osim što označava nutrinu, srcem se naziva središnje mjesto čovjekova bića, točka gdje se susreću sve čovjekove duševne i duhovne snage i sposobnosti. Ono je izvor spoznaje i mudrosti, razuma i osjećaja, htijenja i djelovanja, planiranja i odlučivanja. Srce je i mjesto susreta čovjeka s Bogom. U radu na srcu stoga je riječ s jedne strane o trudu oko čovjekove nutrine, njezine čistoće i sadržaja, a s druge o brizi oko čovjekova središta, njegova najvažnijeg odnosa, a to je odnos s Bogom.

M
INFORMATIVNI
CENTAR MIR
MEĐUGORJE

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Hodočasnici iz Los Angelesa

Christopher Basilio je turistički vodič agencije CHAPLET TOURS & PILGRIMAGES, Inc, za hodočasnica koja dolaze iz Los Angelesa (SAD) i obično ih organiziraju 2 do 3 puta godišnje. Došao je sa svećenikom Toribiom Goutieres koji služi u Kaliforniji i grupom hodočasnika koji većinom dolaze iz samog grada Los Angelesa, ali pripadaju filipinskoj populaciji (par hodočasnika je iz Latinske Amerike). Hodočašće broji 41 hodočasnika, a došli su u Međugorje kako bi iskusili snagu Gospine majčinske ljubavi. Prva destinacija im je bila Poljska – Svetište Božanskog Milosrđa i Jasna Gora, zatim su išli u Češku vidjeti malog Isusa u Pragu, zatim su išli u Austriju posjetiti katedralu sv. Stjepana, onda su se spustili do Hrvatske u Gospino svetište Mariju Bistricu i napokon su došli do Međugorja u kojem su ostali dva dana. Iz Međugorja su se ponovno vratili u Zagreb iz kojeg su imali let za Los Angeles. Sveukupno hodočašće im je trajalo 14 dana. Na pitanje da nam uspoređi osjećaj i iskustva ovih različitih Evropskih svetišta i Međugorja, Christopher je rekao: „U većini ovih svetišta došli smo vidjeti neke relikvije ili sjećanja na ukazanja naše Nebeske Majke. Ali ovdje u Međugorju je nešto posebno jer se svugdje osjeća mir, i jedna posebna živa prisutnost naše Majke. Pustili smo hodočasnike i da sami mole na Brdu ukazanja što ih je jako ispunilo. Tko da je ovo uistinu dobar način za završetak našeg hodočašća!“

Statistike za svibanj 2022.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 50 000
Broj svećenika koncelebriranih: 1357 (43 dnevno)

Počeli charter letovi između Irske i Hercegovine

Napokon se i Irska preko zračne linije ponovno spojila s Međugorjem. U srijedu 25. svibnja 2022. zrakoplov Croatia Airlinesa Airbus A320 sletio je u Zračnu luku Mostar. To je bio prvi let u nizu charter letova, koji će iz Irske prometovati prema Mostaru. Iz Zračne luke Mostar su poručili kako je zrakoplov poletio iz Corka, a u Zračnu luku Mostar sletio je u srijedu nešto iza ponoći sa 170 turista i hodočasnika koji će posjetiti Mostar,

Međugorje i Hercegovinu. Hodočasnike koji dolaze iz Irske preko hodočasničke agencije Medjugorje Marian Pilgrimages u Zračnoj luci Mostar spremno i sa osmjesima na licima dočekali su njihovi vodiči koji su se s njima autobusima uputili prema Međugorju. Irski hodočasnici su od početka ukazanja učinili puno toga za Međugorje te je stoga njihov povratak u većem broju koji im omogućuju charter letovi iznimno važan i dobrodošao.

Međugorje na svetkovinu Uzašašća Gospodinova: Budite mi svjedoci

U četvrtak 26. svibnja 2022. u Međugorju je svečano proslavljena svetkovina Uzašašća Gospodinova ili Spasovo. Proslavi su prisustvovali brojni hodočasnici iz Rumunjske, Švicarske, Austrije, Španjolske, Poljske, Francuske, Italije, Libanona, Velike Britanije, Češke, Slovačke, Njemačke, Portorika, SAD-a, UAE-a, Belgije, Portugala, Južne Koreje, Mađarske, Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Važno je istaknuti i povećane grupe hodočasnika iz Ukrajine koji su došli s nakanom moliti za mir. Prema Bibliji, Isus je 40 dana poslije uskrsnuća ostao na zemlji. Na 40. dan javio se svojim učenicima u Jeruzalemu. Rekao im je da ostanu u gradu i čekaju dolazak Duha Svetoga. Zatim ih je poveo na Maslinsku goru. Tamo je podigao ruke i blagoslovio ih. I počeo uzlaziti na nebo, a oblak ga je zaklonio i više ga nisu vidjeli. Isus je uzašao na nebo, gdje sjedi s desna Bogu Ocu. Dok su apostoli gledali na nebo, pokazala su im se dva anđela u bijelim haljinama i rekla: „Ovaj Isus, koji je uzašao na nebo, tako će opet doći, kao što ste vidjeli da je otišao na nebo.“ Isus je tada pozvao apostole da idu svijetom i svjedoče svoju vjeru. To je uglavnom bila i poruka koju su na svetim misama na hrvatskom jeziku u 8, 11 i 18 sati izrekli svećenici koji su ih slavili: da je svatko od nas pozvan biti svjedok Uskrslog Isusa u svom svakodnevnom životu. Svečanu misu u 11 sati predslavio je fra Slavko Soldo, a večernju svetu misu na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova pred mnoštvom vjernika fra Renato Galić. Nakon svete mise uslijedilo je klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu.

Priredba za Majčin dan

Dana 26. svibnja 2022. godine u 10 sati, u dvorani „Sv. Josipa“ u Majčinu selu, održana je svečana priredba povodom Majčinog dana koju su priredili odgajatelji i djeca iz vrtića „Sv. Mala Terezija“ iz Majčina sela. Ove godine tema priredbe bila je: „MAJKA – moj početak i smiraj!“

Nazočne je na početku pozdravio ravnatelj Majčina sela fra Dragan Ružić. On je podsjetio sve koliko je važno biti zahvalan. I da je cilj ove priredbe zahvaliti našim majkama, ali i našim odgojiteljicama koje su produžena ruka obiteljskog (kućnog) odgoja djeteta koje je ipak najvažnije.

Zatim je sve pozdravila voditeljica vrtića gđa Darija Juričić koja se zahvalila svima na dolasku i izdvojenom vremenu.

Nakon toga uslijedila su djeca. Njihova mala lica, slatki glasići i pokoja pogrješka pokazali su kako nije važno biti savršen, nego biti iskren i autentičan u onome što jesi i što radiš. I onda to izmami osmijehe drugim ljudima na lice i donese ljepotu. Naročito su bili sretni i ponosni budući prvašići. Njih 20 se oprostilo od vrtića i uz male dječje svjedodžbe želimo im da ponesu i lijepe uspomene iz ovog mjesta.

Svečana zahvala za 30 godina Frame u Hercegovini

Ove godine obilježava se 30. obljetnica postojanja Frame u Hercegovini. Središnja proslava održana je u subotu 28. svibnja 2022. godine u Međugorju pod geslom: „Hvaljen budi, Gospodine moj!“ U ovih 30 godina Frame je ostavila neizbrisiv trag na mlade ljude diljem Hercegovine, a tako i na župe i gradove u kojima djeluje.

Program proslave 30 godina Frame započeo je u 9 sati ispred vanjskog oltara međugorske crkve sv. Jakova. Na početku su uslijedili pozdravi. Međugorski župnik fra Marinko Šakota kao domaćin ovog susreta pozdravio je mlade, kojih je otprilike bilo oko 2000, te im zaželio dobrodošlicu, a to isto su učinili i Ana Marija Nuić, područna predsjednica te fra Marin Karačić, područni duhovni asistent Frame Hercegovina.

Fra Mladen Vukšić, osnivač prve Frame na Humcu 1992. godine, govorio je o početcima Frame u Hercegovini i od tada do danas gleda plodove koje mladi donose. O tim plodovima, davanju i izgaranju za Gospodina kako je to činio sveti Franjo u svojoj katehezi govorio je i fra Sretan Čurčić, nekadašnji područni asistent Frame. Nakon njega o svom putu u Frami posvjedočila je Andrea Karlović, nekadašnja međunarodna koordinatorica, ali i časna sestra Matija Pačar koja je približila molitvu Franjevačke mladeži s kojom je završio prvi dio programa.

Od 13 do 15 sati uslijedio je ručak koji je bio organiziran za sve prisutne, a u 15 sati je započeo drugi dio programa. Voditelji programa bili su Marija Zorka Vasilj i Mario Pehar, a razgovarali su sa svojim gostima, fra Božom Milićem, fra Markom Galićem, te bračnim parom Primorac, Antoniom i Kristijanom. Svi oni su govorili o utjecaju Frame na njihove živote, o izazovima mladih i kako im Frame pomaže, a svi su pokušali dati i odgovor na pitanje zašto mladi i danas slijede svetog Franju.

Nakon njihovih promišljanja uslijedilo je darivanje mjesnih bratstava, njih 22 iz cijele Hercegovine te tom-bola u kojoj su framaši mogli osvojiti vrijedne nagrade.

Od 17 sati Framasi su se uključili u župni večernji molitveni program, odnosno molitvu krunice te svečano misno slavlje od 18 sati.

Svetu misu je predslavio vikar Hercegovačke franjevačke provincije fra Miro Šego, uz koncelebraciju provincijala Hercegovačke franjevačke provincije fra Miljenka Šteke i

fra Marina Karačića i ostale svećenike. Svojim usaglašenim pjevanjem misno slavlje je glazbeno uveličao zbor Frame Hercegovina pod ravnanjem fra Zvonimira Pavičića koji je inače animirao i cijeli program proslave.

Fra Miro Šego se u svojoj propovijedi osvrnuo na izvore franjevaštva, a to je život, vjera i ljubav prema raspetom Isusu koju je imao njihov osnivač sv. Franjo. On je u najtežim trenucima svoga života snagu crpio iz molitve pred križem. I fra Miro je pozvao mlade framaše, ali i brojne vjernike

i hodočasnike koji su ispunili klupe vanjskog oltara, da ne nasjedaju na lažna obećanja svijeta da će u savršenstvu izgleda, hrane, životnih okolnosti, pronaći sreću, nego da slijede put sv. Franje koji je znao da je izvor prave sreće jedino raspeti Gospodin. Tako vjerujući, i sve ono neugodno postaje slatko, a svaki križ postaje izvor hvale, kao što govori poznata Franjina molitva: Hvalospjev stvaranja od koje je preuzeto geslo ovog povijesnog obilježavanja 30 godina postojanja FRAME u Hercegovini.

Sveta misa i obnova zavjeta roditelja za mlade iz župe Međugorje

Dana 1. lipnja u kapelici klanjanja u Međugorju s početkom u 20 sati slavljena je sveta misa, a pod svetom misom održana je i obnova zavjeta roditelja za mlade iz župe Međugorje. Ova molitvena inicijativa održava se već dugi niz godina, a tako je bilo i ove godine. Roditelji su za vrijeme svete mise zajedno u jedan glas pročitali molitveni zavjet, obećavši da će idućih godinu dana svoga života, dok ih služe duhovne i tjelesne snage, svakog prvog petka u mjesecu

postiti, moliti i slaviti svetu misu za svoju djecu i svu djecu iz župe Međugorje. Molili su da ih Gospodin sačuva u svojoj milosti i očuva na pravom putu. Svetu misu predslavio je fra Renato Galić, a u svojoj kratkoj propovijedi dotaknuo se Isusove molitve za svoje apostole, te je naglasio važnost svete mise koja traje već 2000 godina, a do dan danas održala se u gotovo jednakom obliku.

I Međugorje sudjelovalo u molitvi krunice s papom za dar mira

Papa Franjo, u zajedništvu sa svetištima diljem svijeta, u bazilici Svete Marije Velike, predvodio je molitvu krunice za mir, za one koji pate zbog rata u Ukrajini i ratova diljem svijeta.

Brojne skupine pridružile su se Papi u molitvi u bazilici, među ostalim prvopričesnici, izviđači, obitelji iz ukrajinske zajednice u Rimu, predstavnici Gorljive marijanske mladeži (GAM), članovi vatikanske žandarmerije i Papinske švicarske garde, kao i pripadnici triju rimskih župa posvećenih Djevici Mariji, Kraljici Mira, te članovi Rimske kurije.

Kao znak blizine desetice su molile ukrajinske obitelji ljudi povezani sa žrtvama rata, kao i skupina vojnih kapelana s njihovim jedinicama. Istodobno je u molitvi bio pridružen niz međunarodnih svetišta iz cijeloga svijeta, kao i nekoliko svetišta iz ratom pogođenih područja ili mjesta gdje postoji velika politička nestabilnost. S Rimom je povezano izravnim prijenosom bilo i Međugorje. Krunicu u Međugorju predmolio je fra Slavko Soldo.

Hodočašće zdravstvenih djelatnika iz opće bolnice Murska Sobota

U Međugorju je od četvrtka 2. lipnja pa do nedjelje 5. lipnja na hodočašću 53 zdravstvenih djelatnika iz Slovenije. Nekolicina ih je umirovljena, dok je većina hodočasnika još u aktivnoj službi u općoj bolnici Murska Sobota u Sloveniji. To su fizioterapeuti, glavne sestre i sestre s različitim odjela. U Međugorje tradicionalno dolaze na hodočašće već 20 godina. Sada su posebno radosni jer su uspjeli doći nakon dvije godine stanke uzrokovane Covidom. Organizator hodočašća je Leon Šabjan, magistar zdravstvene njege, a radi na ginekologiji spomenute bolnice. „Uvijek se radujemo ovom hodočašću jer je ono velika duhovna pomoć, kao jedne male duhovne vježbe za nas zdravstvene radnike. Posebno u ovom vremenu u kojem mi imamo puno kušnji na našem poslu, ovo nam hodočašće pomaže u našem radu s bolesnicima, da im možemo dati više duhovne potpore i pomo-

ći, jer se svakodnevno susrećemo s patnjom, trpljenjem, različitim bolima i križevima ljudi. Inače svake godine dolazimo u rujnu, ali smo ove godine došli sada jer se bojimo onoga što bi moglo biti opet na jesen“ – rekao je Leon. Metka Lipič je suorganizatorica hodočašća, po struci je medicinska sestra. O svojim dojmovima s hodočašća je rekla: „Ovo hodočašće mi uvijek da neku snagu i kao da mi vrati puno milosti u moj svakodnevni život supruge, majke i medicinske sestre. U bolnici koja je velika bolnica, sad za vrijeme pandemije, imali smo velika iskušenja svi mi zdravstveni radnici bili smo jako opterećeni i još uvijek jesmo. Sad kad se mi vratimo u bolnicu, svako od nas koji je bio ovdje na hodočašću, donese mir, neku novu energiju, snagu... Podijeli ono što je doživio u Međugorju sa svojim suradnicima i to se onda preko njih širi i na bolesnike.“

Marija je velika jer je cijeli život živjela u Duhu svetom i razumjela svoje poslanje

U utorak, 31. svibnja, na blagdan Pohoda Blažene Djevice Marije, središnje večernje misno slavlje u Međugorju predvodio je apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje nadbiskup Aldo Cavalli, u koncelebraciji s međugorskim župnikom fra Marinkom Šakotom i brojnim drugim svećenicima.

Misi je kao i svaku večer prethodila molitva krunicu, koju je predmolio fra Slavko Soldo, a večeras, posljednjeg dana Gospinog mjeseca svibnja, Međugorje je u molitvi i izravnim prijenosom bilo povezano s Rimom u molitvi krunice.

Papa Franjo, u zajedništvu sa svetištima diljem svijeta, u bazilici Svete Marije Velike, predvodio je molitvu krunice za mir, za one koji pate zbog rata u Ukrajini i ratova diljem svijeta.

U svojoj homiliji nadbiskup Cavalli govorio je o načinu na koji Bog djeluje, o tome kako je izabrao Mariju iz malenog Nazereta da postane Majka Božja, o tome kako ide Elizabeti, koja je čekala rođenje djeteta za nekoliko mjeseci, „što je bio veliki znak“.

„I nitko nije primjećivao da je Marija bila u početku svoje trudnoće. Baš nitko! Bog, Duh Svetu ulazi u Elizabetu i ona mijenja svoje oči. Nema više ljudski nego Božji pogled. I kada je ugledala Mariju uskliknula je: *‘Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mogega?’* Kako je Elizabeta mogla imati Božje oči? U Duhu Svetom! A mi ovdje sada, kako možemo znati da je Isus prisutan među nama? Kako možemo znati da je prisutan među nama, kad je njegovo tijelo kod Boga, a ne ovdje?

Duh Sveti je taj koji čini da vjerujemo kako je Isus koji je kod Boga – jer je uzašao kod Boga – da je ovdje nazočan. To vjerujemo u Duhu Svetom, da nam oprašta i da nas ljubi. Marija shvaća da je sve što se njoj događa Božje djelo i zato kaže: *‘Velika mi djela učini Svesilni’*. I poslije je Marija nastavila svoj život u Nazaretu s Josipom

i Isusom, i cijeli život bila je domaćica. Nitko u Nazaretu nije primijetio da je ona bila Majka Božja. Baš nitko! Nisu primijetili ni da je Isus bio Božji sin, jer je trideset godina bio obični zanatlija u malom mjestu Nazaretu. Tako Bog djeluje“, rekao je mons. Cavalli dodajući kako je „Marija velika jer je cijeli život živjela u Duhu Svetom te je razumjela svoje poslanje na savršen način ostala potpuno vjerna svome poslanju do križa i do uskrsnuća“.

Nadbiskup Cavalli pozvao nas je da češće zazivamo Duha Svetoga u sebi, primjerice kada želimo riješiti neki problem, ili da ga zazovemo u osobe koje trebamo susresti...

„Upravo u Duhu Svetom Crkva je živa i živi u Kristu, koji je živ. Ne zanemarimo nikada djelovanje Duha Svetoga u nama. Zanemarujemo djelovanje Duha Svetoga u nama,

kada ne živimo poslanje koje nam je dano, zanemarujemo ga kada smo osrednji. Međutim, Duh Sveti raste u nama kada smo dinamični i kada se talenti koje imamo razvijaju i rastu. I to je današnje Marijino učenje, njezina pouka – jednostavna djevojka iz Nazareta u koju je Bog stavio Duha Svetoga i učinio je Majkom Sina Božjega, a Ona je ostvarujući svoje poslanje odgovorila sto posto. Ostvarila je sve svoje talente. Neka tako bude za svakoga od nas u milosti i nazočnosti Duha Svetoga“, rekao je mons. Cavalli.

Šest dana preko brda i planina pješačili iz Busovače do Međugorja

Mnoštvo je hodočasnika iz raznih krajeva svijeta proteklog vikenda boravilo u Međugorju. Među njima, našli su se i hodočasnici iz Busovače. Planinarsko društvo TIM Busovača organiziralo je pješačko-hodočasnički pohod u Međugorje, do sada u najvećem broju. Ovoga puta na ovo teško i zahtjevno hodočašće odlučilo se 13 odvažnih i hrabrih ljudi, deset muškaraca i tri žene. Svatko od njih nosi svoje zavjete, molitve, zahvale, nakane...

„Ovo naše putovanje je imalo preko 180 kilometara planinskih, teških i zahtjevnih putova i planinskih staza, na tisuće metara uspona i silazaka. Iza nas je 66 i pol sati aktivnog hoda. To je oko 200 000 koraka. Put je zahtjevan. Skoro svi smo planinari. Fizički smo dobro pripremljeni i iznijeli smo taj put. Podijelili smo ovaj put u šest etapa na šest dana. Sve te dionice su približno iste koliko je to bilo u

mogućnosti da se zbog prenočišta ostvari“, kazao je jedan od sudionika ovog hodočašća Ljuban Grubešić, član upravnog odbora planinarskog saveza Herceg Bosne i načelnik stanice planinarskih vodiča srednje Bosne.

„Za Međugorje smo čuli od prvog ukazanja, a poziv za hodočašće smo dobili prije četiri godine. Nas petero je odlučilo hodočastiti u Međugorje, da Majci Božjoj donesemo svoje nakane, svoje želje, svoje potrebe, svoje zavjete. I to je bio početak jedne lijepe ideje, jedne lijepe priče vezane za hodočašće u Međugorje. Put je stvarno zahtjevan. Pun je trnja, pun je žuljeva, uspona i padova. Potrebno je puno snage, volje i želje. Danas smo ovdje i završili smo svoje hodočašće, treće po redu, ali mi odmah započinjemo pripreme za naredno hodočašće. To tako ide iz godine u godinu. Međugorje s nama živi cijelu godinu. To je nešto posebno. To je jedan osjećaj kojega

je teško opisati. Mi cijelim putem ispitujemo svoju vjeru. Ovih tjedan dana koje smo proveli skupa nije bilo med i mlijeko. Ali na kraju kad se dođe i klekne pred crkvu sv. Jakova sve pada, ne pitaš se ništa, prsa su puna neke snage, moći... Nešto neobjašnjivo. To je tek teško opisati. I suze same poteku. To je taj Božji dar kojeg osjetiš samo u Međugorju“ kazao je Mladen Akrap, predsjednik planinarskog društva TIM Busovača.

Zahvalili su svim onim ljudima koji su im na bilo koji način pomogli i svima onima koji su im bili potpora na ovome hodočašću, te su ohrabрили sve one koji ovih dana i u skorijoj budućnosti planiraju hodočastiti u Međugorje.

Hodočasnice iz Tomislavgrada: Sve naše molitve su uslišane, sada zahvaljujemo

Na zahtjevno hodočašće Gospi u Međugorje često se odlučuju vjernici iz Tomislavgrada. Tako smo prvoga dana u lipnju u blizini Širokog Brijega susreli Ljubu, Ivu i Katu Radoš te Anđu Ramljak iz Crvenica kod Tomislavgrada.

Iako je iza njih bilo 45 km puta, pred njima još nešto manje od toliko, rekly su kako su radosne.

„Ne osjećamo se umorno, nemamo žuljeva. Pa ako se i umorimo kad doli dođeš k'o da se rodiš! Ko da neku snagu dobiješ, Bog ti dadne snagu i osjećaš se sretno. Nije uvijek tako bilo, znali su i nokti spasti, opet se obnoviti, izrasti – i mi idemo“ govori jedna. Druga dodaje: „Umorim se i mislim ne mogu dalje, malo se odmorim i Gospa da snagu“.

Treća će reći „Tako je nama bilo zabavno, svaki trenutak, pričale što je prije bilo tako da smo to osjetili kao da putujemo 2 km, a ne ovoliko. Moli-le smo više krunica, Gospi, sv. Anti...“

Četvrta prenosi iskustvo svoje kćeri: „Moja kćer, kad je išla jedne godine, pred Međugorjem se rasplakala i rekla – ovo mi je prvi i zadnji put. Ujutro me nazvala i rekla nešto posve drukčije – Mama, nikad sretnija nisam bila. Kad god se ukaže prilika, opet idem.“

Njihovo je hodočašće prvenstveno hodočašće zahvalnosti. Kažu kako su se u brojnim dosadašnjim hodočašćima sve njihove molitve i nakane uslišile. Ovaj put jedna zahvaljuje jer joj se kćer nedavno udala i rodila malog Bartola: „I tko sretniji od mene. Idem zahvaliti.“

Druga zahvaljuje za život svoga brata: „Bio je 40 dana na aparatima zbog korone, očekivala se smrt, moli-li smo, postili i zavjetovali. I naš je jedini brat nakon 40 dana ozdravio. Radi, kao da mu ništa ne nedostaje.“

Idem s osmijehom zato što mi uvijek Gospa pomogne i zagovara za

što molim. Mladi idu u Pariz, London i vrte se praznog duha i praznog džepa. Ođite u Međugorje pa ćete vidjeti. Jedino se iz Međugorja vratim zadovoljna i sretna.“

Starija sam, 60 godina sam prošla, hodočastim u Međugorje i kažem ovo mi je zadnji put, više neću ići. Ali kad dođe ovo vrime ja se već spremam i moj Ante kaže – Tribaš ić'. I kad mi doli dođemo, ti se odma' na tim vratima osjećaš nova. I evo sad idemo. Niko nam nije ravan. Ništa ružno nismo rekly samo smo nešto posebno drugo pričale.“

U njihovim Crvenicama prakticira se obiteljska molitva, krunica im je u rukama ili oko vrata „bez krunice nigdje“. Uz krunicu stalno im je društvo Radiopostaja Mir Međugorje i LaudatoTv – „to nas ispunjava“.

Na kraju su dodale kako se osjećaju na putu prema Međugorju, unatoč godinama i tolikim kilometrima „Osjećamo se nedodirljivo, nitko sretniji od nas, kao da smo najviše na ovom svitu. Zahvaljujemo Bogu i dragoj Gospi što nam toliku snagu dadne i zdravlje“.

Gospin fotograf

Hodočastimo li na Brdo ukazanja, Križevac ili koje drugo molitveno mjesto u Međugorju, velika je vjerojatnost da ćemo na jednom od njih susresti simpatičnog dugokosog mlađeg čovjeka s fotoaparatom u rukama. Nije od onih koji se fotoaparatom nameću u prostoru i rade show već to čini uvijek odmjerenom i diskretno. Tih, samozatajan, vrijedan i uvijek pri ruci kada je potrebno, osobine su koje najbolje karakteriziraju Matea Ivankovića, fotoreportera Informativnog centra Mir – Međugorje. Za sebe voli reći da je Gospin fotograf i sve što ono čini je iz ljubavi prema Gospi.

Rođen sam i živim u Bijakovcima. Iako dolazim iz vjerničke obitelji i zdravog duhovnog okruženja, za sebe mogu reći da sam do svoje 21. godine bio samo obični „nedjeljni“ vjernik, jer sam samo nedjeljom išao na svetu misu. Krunicu jesam molio ali ju nisam poznavao srcem. Ostale molitvene programe nisam pohađao jer mi se činilo d više primjereni za one starije životne dobi. – svjedoči Mateo.

Ni sam ne zna od kud njegova fascinacija fotografijom ali je siguran da ona seže još od ranog djetinjstva. U srednjoj školi sam nabavio svoj prvi fotoaparatus. Bio je to običan mali digitalni fotoaparatus ali sasvim dovoljan da još više razbukta moju strast za fotografijom. Od svadbene „jabuke“ a da zato nije ni znala

moja supruga, kupio sam bolji, gotovo profesionalni fotoaparatus. Kako je novi fotoaparatus nudio veće mogućnosti tako tako sam i j, do tada samo hobiju, počeo pristupati studioznije i profesionalnije. Tražio sam dobre motive, dobre kadrove a njih hvala Bogu, ovdje u Međugorju ima zaista u izobilju. Gotovo sam se svakodnevno peo s fotoaparatom u rukama na Brdo ukazanja i Križevac, redovito počeo pohađati molitveni program i sve što sam bilježio preko društvenih mreža sam slao u svijet. Nije rijedak slučaj da mi se s vremena na vrijeme javljaju međugorski hodočasnici sa svih strana svijeta, te govore kako su ih moje fotografije Međugorja koje zabilježim potakle da se iznova vrte Bogu, da otvore svoja srca Majci, da dožive svetu misu srcem, da shvate moć sakramenta ispovijedi i snagu molitve krunice Tako da ovo ne gledam kao posao, nego prije svega kao poslanje da svijetu preko fotografija prenesem duh Međugorja. Jedna poruka upućena župi i župljanima u kojoj Gospa kaže: „...Draga djeco, želim da shvatite da je Bog odabrao svakoga od vas, kako bi ga upotrijebio za veliki plan spasenja čovječanstva. Vi ne možete znati koliko je velika vaša uloga u Božjem nacrtu. Zato, draga djeco, molite da biste u molitvi mogli shvatiti plan Božji preko vas...“ – pokrenula je proces mog osobnog obraćenja. Ja sam se prepoznao u ovoj Gospinoj poruci kako je Bog odabrao svakoga od nas da mu pomognemo u velikom planu spasenja čovječanstva.

Njegov rad i zalaganje nisu ostali nezamijećeni. Mateo je danas fotograf i reporter Informativnog centra sa stalnim angažmanom a odnedavno i urednik službenog fotoarhiva. Kako do prije nekoliko godina fotoarhiv gotovo da nije ni postojao župnik fra Marinko Šakota i urednik Glasnika mira g. Mario Vasilj Totin, predložili su mi da krenem sa prikupljanjem fotografija nastalih kroz protekla četiri desetljeća. Od tada do danas sam svakodnevno na svim molitvenim mjestima u Međugorju, preko fotografija i videa želim prenijeti svijetu poruke Kraljice Mira, te sve ono što se događa ovdje. Tijekom ovih godina zabilježio sam, Bogu hvala, velik broj događaja u Međugorju. Danas fotoarhiv broji preko 100 000 fotografija i videozapisu.

Mateo danas svjedoči kako je fotografirajući događaje na Brdu ukazanja bolje upoznao Majku, fotografirajući Križevac učio o Kristu, a fotografirajući sve oko crkve sv. Jakova: klanjanje Presvetom, čašćenje Križa, svetu ispovijed, svetu misu, molitvu, hodočasnika, duhovne obnove, Mladifest... počinjao sve više shvaćati veliki Gospin plan za spas čovječanstva koji ona ima s našom župom i župljanima.

Mogu reći da me je Gospa s pomoću fotoaparata oblikovala u ono što sam danas: u njenog fotografa, te u muža i oca troje djece kojima moja supruga i ja našim gotovo svakodnevnim odlaskom na svetu misu, molitvom krunice, večernjom obiteljskom molitvom, postom i svakodnevnim čitanjem Svetoga Pisma želimo usaditi klicu vjere da oni jednoga dana budu dobri i sveti ljudi, jer i sama Gospa nas ovdje poziva na svetost. Gospa je učinila i velika čudesa u mojoj obitelji, no tek kada smo ju srcem prihvatili. Svoju suprugu sam upoznao 24. studenoga – na dan fra Slavkovoga rođenja u Nebo, zaprosio sam ju ispred Gospina kipa na Brdu ukazanja, Gospa nam je izmollila troje djece, moja majka je 2018. godine čuderno ozdravila na 37. godišnjicu ukazanja, otac je nakon toga prestao psovati, obitelj se ujedinila. Tolike milosti smo dobili od Majke, a zauzvrat je tražila samo naša srca.

Mateo često zna reći da živimo jedno veliko, milosno i čudno vrijeme posebne Majčinske prisutnosti, vrijeme kojega možda nismo do kraja niti svjesni. Za mene osobno je Međugorje odgovor Neba na potrebe svijeta i vjerujem će Ona po ovim događajima promijeniti svijet i dovesti svoju djecu svome Sinu. Iskrena i zahvalna srca mogu slobodno reći: Hvala ti, Majko, na 40 godina milosti i što mogu biti tvoj fotograf.“ – kazao je Mateo.

SVOJE SU TRPLJENJE UCIJEPILI U NAŠE POSTOJANJE

Ove godine je 77 godina od ubojstva većine hercegovačkih franjevac. Petorica su rodom iz župe (fra Jozo Bencun, fra Marko Dragičević, fra Mariofil Sivrić, fra Grgo Vasilj i fra Jenko Vasilj), a fra Križan Galić je bio na službi u Međugorju kad je ubijen. U spomen na njih i kao poticaj nama na življenje evanđelja po njihovu primjeru pokrenuta je inicijativa izgradnje spomenika spomenutim ubijenim franjevcima. Njima želimo dodati još fra Bernardina Smoljana koji je ubijen u Mostaru, a koji je kao župnik u župi Međugorje svojim djelovanjem u ovoj župi ostavio dubok trag. Fra Bernardin je sa župljanima sagradio križ na Križevcu i započeo gradnju nove župne crkve. U ovom broju Glasnika mira donosimo životopise fra Križana Galića i fra Bernardina Smoljana.

FRA ANTE MARIĆ

FRA KRIŽAN GALIĆ
(Gorica, 30. 11. 1870. –
Međugorje, 30. 10. 1944.)

Rodio se u selu i župi Gorica, u bajkovitom zaseoku Galića. Krstio ga je ondašnji župnik fra Ilija Skoko, a roditelji su mu Mate i Jela r. Bušić nadjenuli ime Nikola. Izrazito je to bila pobožna obitelj. Živjeli su od rada u polju i po docima sve do Posušja, i bavili se stočarstvom. Mali je Nikola završio Osnovnu školu najvjerojatnije u Gorici, i djelom na Širokom Brijegu. Na Širokobriješ-

koj franjevačkoj školi je od školske godine 1882. gdje završava ondašnju srednju školu kao sjemeništara Hercegovačke franjevačke kustodije.

Franjevački habit oblači 25. rujna 1889. godine na Humcu. Studije teologije završava na Humcu, Širokom Brijegu, Asizu i Perudi. Svečane zavjete polaže na Širokom Brijegu 25. rujna 1893. Te ga iste godine u Mostaru za svećenika zaređuje biskup Paškal Buconjić 3. prosinca 1893. Svoju je Mladu svetu misao slavio u Gorici na Bezgrješno Začće BDM 8. prosinca 1893.

Cijeli je svoj životni vijek proveo u pastoralu u Hercegovini. Skroman, pobožan, od puka obljubljen. Prva mu je služba od 25. 4. 1894. – 30. 4. 1895. kapelan u Veljacima, potom od 30. 4. 1895. do 5. 5. 1896. kapelan na Širokom Brijegu. Kratko je vikarom u samostanu na Širokom Brijegu, a onda od 20. 8. 1896. do 25. 4. 1897. župnik u Rakitnu. Poslije je fra Križan od 25. 4. 1897. do 20. 4. 1899. kapelan u Duvnu, pa od 20. 4. 1899. do 15. 4. 1902. župnik u Bukovici. Iza toga je od 15. 4. 1902. do 17. 4. 1904. župnik u Šuici, a od 17. 4. 1904. do 23. 4. 1905. župnik u Tihaljini. Nakon toga je od 23. 4. 1905. do 24. 4. 1906. vikar na Humcu, a onda od 24. 4. 1906. do 27. 4. 1908. župnik u Ljutom Docu. Potom je opet na Humcu kapelan, te nakon toga u Če-

rinu. Na Humac se vraća za vikara u samostanu 28. 4. 1911. i ostaje do 10. 4. 1914. Iza toga je vikar rezidencije u Gradnicima do 16. 4. 1918, pa kapelan u Čerinu do 1920. godine. Iza toga je po godinu dana kapelan na Humcu, pa na Čerinu, a od 2. 5. 1922. je do svoje mirovine 26. 6. 1927. kapelan na Humcu. U samostanu i ostaje raditi što kao stariji svećenik može.

Cijeli je život bolehljiv, što se vidi iz mnogih dopisa u Arhivu Provincije. Sirotinja, kao i drugi fratri toga vremena, koja nema dostojnu odjeću i obuću. Narod mu je radodolazio da se mole za zdravlje njihovih članova obitelji, osobito djece, a ljudi su ga zvali da blagosiva njihova polja, osobito kad bi ih napali skakavci i gusjenice. Slovio je kao jako pobožan i svet fratar i svećenik. Završio je u miru u svom matičnom samostanu na Humcu. No zbog ratnih djelovanja, bombardiranja samostana, i nesigurnosti je iz samostana određen u Međugorje gdje dolazi početkom siječnja 1944. i tu ostaje do svoje smrti.

Partizani su ga ubili 30. listopada 1944. godine. Fra Križan je sam ostao u župnom uredu, i časne sestre u svojoj kući. Bio je kod njih na večeri, i kad se vraćao partizani su ga najprije ranili u nogu, a potom, kad je ušao u župni ured, kroz prozor bacili bombu koja ga je ubila. Navodno su

se ispričavali da je to nesretni slučaj, jer da se fra Križan nije zaustavio na njihova upozorenja. No, mogli su vidjeti da je to star i nemoćan čovjek. Tako su nakon fra Stjepana Naletilića 1942. godine, partizani sada ubili i drugog hercegovačkog franjevca fra Križana Galića. U Matici umrlih župe Međugorje je aktualni župnik fra Serafin Vištica uz zabilježbu njegove nasilne smrti između ostaloga zapisao: „Dana 8. 12. 1943. slavio je u svom radnom mjestu Gorici 50. godišnjicu misništva. Ovo je najnevinija krv koja je pala i mogla pasti na teritoriji naše župe.“

FRA BERNARDIN SMOLJAN
(Mostar, 3. 10. 1884. – Mostar,
14. 2. 1945.)

Predivna je dolina djetinjasta u kojoj se fra Bernardin rodio. Pod brdom Vardom kojim vijuga cesta, nalazi se nekoliko Smoljanovih kuća. Ta se dolina istokom pruža do rijeke Jasenice, ponad je ilirska gomila jugu, a na sjever je strana brda na kojoj počivaju kuće. Iza toga brda je još veća dolina Bezdana, koja počiva na skutima Huma i u kojoj izvire rijeka Jasenica, koja je na Blatu uronila u zemlju kao Lištica.

U toj su dolini ljudi mirno živjeli. U Boga vjerovali, svijali gnijezda svojih obitelji. Tako i Nikola i Luca r. Cvitković iz Cima, kojima se 3. listopada uoči sv. Franje 1884. godine rodio sin. Oni su mu, jer je Luca trećarica, i jer je cijela obitelj pobožna i Bogu odana, nadjenuli ime Franjo. Odmah sutra, na svetkovinu sv. Franje Asiškog odnijeli su malog Franjo i krstio ga je fra Tadija Beljan. Upisao ga je u Maticu Krštenih sveza III. pod brojem 292. i na stranici 103. Kum je malom Franji bio Andrija Merdžo iz Zalika.

Franjo pučku školu završava u Mostaru od 1893. do 1897., a onda ide na Široki Brijeg u sjemeništa da uči za fratra. Tu dolazi 1897. godine. Bio je jako dobar đak. Zahvaljujući Franjevačkoj knjižnici Mostar sačuvana su dva izvješća za prvo i drugo polugodište 1898./1899. školske godine s Franjinim ocjenama i vladanjem. Također je sačuvano i izvješće za školsku godinu 1899./1900. u kojoj je Franjo treći razred gimnazije. Gimnaziju je završio školske godine 1900./1901., a onda je krenuo na

studije teologije na Humcu, Mostaru i Paderbornu od 1902. do 1908.

Franjevački je habit obukao 25. 8. 1901. godine. U Franjevački ga je red primio fra Luka Begić. Obuklo ih se toga dana ukupno šest. Franjo je uzeo ime fra Bernardin. Svečane je zavjete položio 31. 8. 1905. u Mostaru. Za svećenika je zaređen 10. 4. 1908. u Paderbornu. Prva je fra

Bernardinova služba u Franjevačkom samostanu na Širokom brijegu, gdje je prema Tabuli od 29. travnja 1908. određen za kapelana, ispovjednika, propovjednika i učitelja u Fratarskoj osnovnoj školi. Rasporedom osoblja iz 1910. godine 27. travnja magistar je sjemeništara i profesor na gimnaziji. Magistrum ostaje do 1914., kad ga na tom mjestu mijenja fra

Slijeva fra Bernardin Smoljan, njegov brat (stoji) i njihova majka Luca r. Cvitković, ženska narodna nošnja

Fra Bernardin Smoljan, Križevac, Međugorje
Bratovština Imena Isusova na proslavi
16.3.1937.

Sebastijan Lesko, a on ostaje i dalje profesorom na gimnaziji. Godine 1919. je meštar eksternih đaka umjesto fra Bonifacija Majića. Na Gimnaziji ostaje do 1922.

Razmještajem osoblja 1923. godine od 21. travnja određen je za provincijskog tajnika provincijalu fra Luji Bubalu. U tom je razdoblju jako

sudjelovao na gradnji nove gimnazijske zgrade, kojoj je temeljni kamen položen 4. listopada 1924. godine na svetkovinu sv. Franje i spomen 700. obljetnice Stigmatizacije sv. Franje.

Potom je 23. travnja 1926. godine određen za gvardijana i župnika svoje rodne župe sv. Petra i Pavla u Mostaru. Na toj službi ostaje do 1931.

godine. Značajno je napomenuti da je u tom svom mandatu nabavio mostarska zvona koja su i danas u novom zvoniku franjevačke crkve sv. Petra i Pavla.

Tabulom od 16. travnja 1931. određen je za župnika u Međugorje, diskret je mostarskog samostana i graditelj nove crkve u Međugorju. No, prvo što je sa svojim vjernicima sagradio je zavjetni križ na brdu Šipovac ponad Međugorja, koji je onda po tom križu i nazvan Križevac. Fra Bernardin je na taj križ bio ponosan, sam je radio sa svojim vjernicima, i molio Boga za međusobnu ljubav i mir.

Dana 16. travnja 1936. određen je za župnika u Čitluk, gdje je voditelj Trećeg reda i kateheta i na službi ostaje do 1941. godine. Tabulom od 29. svibnja 1941. određen je za gvardijana i župnika na Humcu. Na toj službi ostaje do 1943. godine. Potom je 3. srpnja 1943. izabran za diskreta samostana, kroničara, ispovjednika i propovjednika. Kao rekonvalescent, izmoren napornim životom i službama, želio je s braćom u samostanu provesti svoje zadnje godine života. No, ratni vihor i partizanska mržnja prema svemu vjerskom su učini sve drukčije.

U Mostaru je 14. veljače 1945. na Čistu srijedu izdvojen sa svojim provincijalom fra Leom, s mostarskim gvardijanom fra Grgom, te sa svojim kolegama fra Rafom i fra Jozom, župnikom Ploča fra Kažimiro i mladim profesorom hrvatskog jezika fra Nenadom Peharom. Partizani su ih iz samostanske zbornice odveli u noć. Odmah su im na izlazu samostana vezali ruke žicom i odvezli put Neretve. Više ih njihova braća nikada nisu vidjela. Do danas nitko nije rekao što im se dogodilo i zašto. Znamo pouzdano da su ih mučili, ubili i bacili u rijeku Neretvu.

Jedino pouzdano za mučeniku smrt i kraj fra Bernardinova života govori provincijski Nekrolog: „Die 14. II. 1945. in Mostar – uti Minister provincialis actualis – una cum 6 aliis Patribus e conventu eductus, capite damnatus, felis trajectus et in Narentam projectus.“ A za fra Bernardina osobno stoji: Die 14. februarii 1945. in Mostar – uti Pater Familiae de Humac – e conventu eductus, capite damnatus, talis conjectus et in Narentam projectus).

Posveta mostarskih zvona

POSVETA NOVIH ZVONA U MOSTARU

Nedavno slavila je mostarska katolička župa svečanost posvete novih zvona za župnu crkvu. Sadašnji župnik i gvardijan o. Bernardin Smoljan uz pomoć svoje braće i prijatelja dao se je pretprošle godine na ovaj težak posao, da se nabave nova zvona. Dne 25. pr. mj. prevežena su najsvečanije

sa stanice do same crkve. Uz brojno sudjelovanje građanstva i seljaštva, katoličkih društava i cjelokupne katoličke učeće mladeži i predvedena Hrvatskom glazbom razvila se je veličanstvena povorka do same crkve. Marne ruke Sestara sv. Franje i Sestara Milosrdnica uresile su i nakitile 4 kola i 16 konja. Isti dan u 10 i pol sati u prisutnosti cijelog naroda posvetio je nova

zvona Hercegovački provincijal o. Lujo Bubalo. Na 3. oktobra. uoči svetkovine sv. Franje zazvonila su po prvi put zvona. Istu večer bila je rasvjeta crkve. Zvona su posvećena na ova imena: Sv. Franjo 1700 kg., Bl. Djevice Marije 775. kg., sv. Ante 460 kg. i sv. Ivana Apostola 330 kg.

(Preuzeto iz tjednika Svijet, Zagreb, 22.10.1927., God. II., Knjiga IV, br. 17, str. 362)

Mostar - Posveta novih crkvenih zvona u nedjelju 25.9.1927. godine. Gvardijan i župnik fra Bernardin Smoljan.

Kapucin fra Ante Tomičić uskoro časni sluga Božji?

Hrvatski kapucin sluga Božji fra Ante Tomičić uskoro bi mogao biti uzdignut na čast časnog sluga Božjega, objavila je Generalna postulatora Reda manje braće kapucina.

Kongregacija za kauze svetaca uvrstila je u kalendar diskusiju o kauzi za slugu Božjega Antu Tomičića, OFMCap., zavjetovanog brata hrvatske provincije za 13. prosinca 2022., objavio je generalni postulator fra Carlo Calloni u dopisu provincijalu Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Bogdana Mandića fra Juri Šimiću od 7. svibnja ove godine.

Generalni postulator izražava nadu „da će kauza za našega subrata Antu dobiti pozitivan sud savjetnikâ teologâ i tako nastaviti svoj iter do njegova proglašenja časnim slugom“.

Ante Tomičić rodio se u Ričicama 19. ožujka 1901. U novicijatu je stupio 20. studenog 1920. Doživotne zavjete položio je u Splitu 11. veljače 1925. Tijekom 22 godine obavljao je službu sakupljača milostinje za svoju subraču, za školovanje mladih kandidata i za gradnju kapucinskih crkvi i samostana. U Rijeku je došao 5. rujna 1947. i ostao do 25. studenoga 1981. godine kada je preminuo na glasu svetosti. Postupak za proglašenje blaženim i svetim pokrenut je 2005. Dijecezanski proces za proglašenje blaženim sluga Božjega fra Ante Josipa Tomičića završen je 9. veljače 2014.

Pokolj u katoličkoj crkvi u Nigeriji

Skupina naoružanih muškaraca otvorila je u nedjelju, 5. lipnja vatru iz vatrenog oružja u katoličkoj crkvi sv. Franje Ksaverskog na jugozapadu Nigerije. U napadu je ubijeno više vjernika koji su slavili svetkovinu Duhova, a među ubijenima je bilo i djece. Dok se razjašnjavaju detalji napada, Papa je izrazio svoju žalost zbog krvoprolića, izvijestio je Tiskovni ured Svete Stolice. „Papa Franjo moli za žrtve i za zemlju, bolno pogođenu u trenutku blagdana, i povjerava ih Gospodinu, da pošalje svoga Duha da ih utješi“, izjavio je pročelnik Tiskovnog ureda Svete Stolice Matteo Bruni.

Prema lokalnim izvorima u napadu je ubijeno najmanje četrdeset ljudi no strahuje se da bi broj žrtava mogao biti i veći jer lokalni liječnici, na koje se pozivaju međunarodne agencije, izvještavaju da su mnoge osobe koje su dovezene u bolnicu već podlegle ranama zadobivenim u napadu. U napadu je detoniran i eksploziv.

Mjesni biskup mons. Jude Ayodeji Arogundade traži od vjernika da u ovim trenucima užasa „sačuvaju pribranost, da poštuju zakon i da se mole za povratak mira i normalnosti“ u tamošnjoj zajednici i u cijeloj zemlji. Napad je odmah osudio nigerijski predsjednik Muhammadu Buhari. U izjavi koju je objavio njegov glasnogovornik, predsjednik Buhari je izrazio sućut obiteljima poginulih i Katoličkoj crkvi, te pozvao hitne službe da pruže pomoć ranjenima. „Ova se zemlja – navodi se u priopćenju predsjednika – nikada neće predati zlu i zlima, a tama nikada neće pobijediti svjetlo.“ Identitet počinitelja je i dalje nepoznat, a u zajednici su raspoređeni pripadnici snaga sigurnosti.

Papa Franjo proglasio desetero novih svetaca Katoličke Crkve

Sveti Otac Franjo predvodio je misu u nedjelju 15. svibnja na Trgu svetog Petra na kojoj je kanonizirano desetero blaženika. Uz Charlesa de Foucaulda, kanonizirani su svećenici Justino María Russolillo; Luigi Maria Palazzolo i César de Bus. Kanoniziran je i prvi blaženi indijski laik Lazar, poznat kao Devasahayam, potom Maria Domenica Mantovani, Titus Brandsma, Maria Rivier, Maria Francesca di Gesù Rubatto i Maria di Gesù Santocanale.

Preminuo kardinal Angelo Sodano

Nekadašnji državni tajnik Svete Stolice u razdoblju od 1991. do 2006. i umirovljeni dekan Kardinalskog zbora kardinal Angelo Sodano preminuo je u večernjim satima 27. svibnja u Rimu u 95. godini života.

Kardinal je od 9. svibnja bio hospitaliziran zbog upale pluća u Columbus Hospital-Gemelli nakon što je bio pozitivan na Covid. Kardinal Sodano obnašao je dužnost državnog tajnika Svete Stolice od 1991. do 2006. za vrijeme pontifikata Ivana Pavla II. i Benedikta XVI. Dekan Kardinalskog zbora bio je od 2005. do 2019. godine.

Rođen je 23. studenoga 1927. kao drugo od šestoro djece u obitelji u mjestu Isola d'Asti. Za svećenika je zaređen 1950., a od 1959. bio je u diplomatskoj službi Svete Stolice. Nadbiskupom ga je imenovao papa Pavao VI. 1977. kada je i imenovan nuncijem u Čileu. Državnim tajnikom postao je na svetkovinu sv. Petra i Pavla 1991. godine, dan nakon što je uvršten u Kardinalski zbor. Na toj službi ostao je do 2006. kada ga je naslijedio kardinal Tarcisio Bertone. Kardinal Sodano izbliza je pratio i uspostavu hrvatske države i sigurno je uz savjet pape Ivana Pavla II. pridonio i njezinome međunarodnom priznanju i posjetima Svetog Oca Hrvatskoj i Sarajevu. Poznati su njegovi nastupi u tijeku raznih hrvatskih manifestacija devedesetih godina u Vatikanu. Primio je brojne visoke hrvatske dužnosnike, a dobitnik je i visokoga odličja Republike Hrvatske. Od 9. do 11. srpnja 1999. bio je u posjetu Hrvatskoj te je tom prigodom u hvarskoj katedrali zaređio za biskupa mons. Nikolu Eterovića, kojeg je Papa tada imenovao nuncijem u Ukrajini. Kardinal Sodano je u listopadu 2010. godine slavio misu u prigodi proslave 90. obljetnice utemeljenja Kćeri milosrđa Trećeg samostanskog reda sv. Franje u župnoj crkvi Svih svetih u Blatu. Sa smrću kardinala Sodana Kardinalski zbor ima 208 članova od kojih je 117 s pravom sudjelovanja na konklavama.

Papa najavio konzistorij za imenovanje 21 novog kardinala

Papa Franjo najavio je u nedjelju, 29. svibnja imenovanje novih kardinala. Među novoimenovanimima su trojica voditelja ureda (dika-sterija) Rimske kurije, petorica Talijani. Najmlađi među njima je apostolski prefekt Mongolije mons. Giorgio Marengo, ima samo 48 godina, a petorica su starija od 80 godina.

Imena novih kardinala Papa je obznanio u svom obraćanju vjernicima nakon molitve Kraljice neba, najavivši novi konzistorij za imenovanje novih kardinala za 27. kolovoza. Bit će to osmi konzistorij u pontifikatu pape Franje.

U ponedjeljak 29. i utrak 30. kolovoza, rekao je Papa u svom obraćanju, održat će se sastanak svih kardinala na kojem će se razmišljati o Apostolskoj konstituciji *Praedicate evangelium*. U subotu 27. kolovoza, pak, održat će se konzistorij za imenovanje novih kardinala. Evo imena novih kardinala:

1. Njegova Preuzvišenost mons. Arthur Roche – prefekt Kongregacije za bogoslužje i disciplinu sakramenata.
2. Njegova Preuzvišenost mons. Lazzaro You Heung sik – prefekt Kongregacije za kler.
3. Njegova Preuzvišenost mons. Fernando Vérgez Alzaga L.C. – predsjednik Papinske komisije za Državu Vatikanski Grad i predsjednik Namjesništva Države Vatikanskoga grada.
4. Njegova Preuzvišenost mons. Jean-Marc Aveline – nadbiskup metropolit Marseillea (Francuska).
5. Njegova Preuzvišenost mons. Peter Okpaleke – biskup Ekwulobije (Nigerija).
6. Njegova Preuzvišenost mons. Leonardo Ulrich Steiner, OFM – nadbiskup metropolit Manausa (Brazil).
7. Njegova Preuzvišenost mons. Filipe Neri Antônio Sebastião di Rosário Ferrão – nadbiskup Goe i Damãoa (Indija).
8. Njegova Preuzvišenost mons. Robert Walter McElroy – biskup San Diega (SAD)
9. Njegova Preuzvišenost mons. Virgilio Do Carmo Da Silva, SDB – nadbiskup Dilija (Istočni Timor).
10. Njegova Preuzvišenost mons. Oscar Antoni – biskup Coma (Italija).
11. Njegova Preuzvišenost mons. Anthony Poola – nadbiskup Hyderabad (Indija).
12. Njegova Preuzvišenost mons. Paulo Cezar Costa – nadbiskup metropolit Nadbiskupije Brasília (Brazil).
13. Njegova Preuzvišenost mons. Richard Kuua Baawobr M. Afr. – nadbiskup Waa (Gana).
14. Njegova Preuzvišenost mons. William Goh Seng Chye – nadbiskup Singapura (Singapur).
15. Njegova Preuzvišenost mons. Adalberto Martínez Flores – nadbiskup metropolit Asunción (Paragvaj).
16. Njegova Preuzvišenost mons. Lazzaro You Heung sik – apostolski prefekt Ulaanbaatara (Mongolija).

Zajedno s njima Kardinalskom ću zboru pridružiti:

1. Njegovu Preuzvišenost mons. Jorgea Enriquea Jiménez Carvajala – nadbiskupa u miru Cartage (Kolumbija).
2. Njegovu Preuzvišenost mons. Lucasa Van Looya, sdb – nadbiskupa u miru Genta (Belgija).
3. Njegovu Preuzvišenost mons. Arriga Migliu – nadbiskupa u miru Cagliarija (Italija).
4. Preč. o. Gianfranca Ghirlandu sj. – profesora teologije.
5. Mons. Fortunata Frezzu – kanonika Svetoga Petra.

Fra Miljenko Šteko izabran za gvardijana Međunarodnog zavoda Antonianum u Rimu

Fra Miljenko Šteko, član Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM sa sjedištem u Mostaru, izabran je za gvardijana Međunarodnog zavoda Antonianum u Rimu.

Za vrijeme kapitula bratstva, u srijedu 25. svibnja 2022. u večernjim satima, Generalni ministar Reda manje braće fra Massimo Fusarelli, objavio je vijest da je Generalni definitorij, na redovitom svibanjskom zasjedanju, izabrao fra Miljenka Šteku, člana Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM sa sjedištem u Mostaru, gvardijanom Međunarodnog zavoda Antonianum u Rimu – Collegium S. Antonii Patavini in Urbe.

Ovim izborom i imenovanjem fra Miljenko postaje redovnički poglavar međunarodnoga bratstva koje ima preko sto pedeset franjevaca, a dolaze sa šest kontinenta, iz pedesetak različitih provincija i kustodija Reda.

Međunarodnom zavodu Reda (CISA) pripada stalno bratstvo profesora, ispovjednika i ostale braće pod obdijeljenom Generalnoga ministra, te bratstvo poslijediplomskih franjevačkih studenata „Gabriele Allegra“.

Djelatnosti bratstva odnose se na obavljanje sveučilišnih zadaća i izvođenje studija na Papinskom franjevačkom sveučilištu „Antonianum“, na vodstvo i djelovanje Papinske međunarodne marijanske akademije, Međunarodne skotističke komisije, te pastoralne djelatnosti vezane uz franjevačku Baziliku posvećenu sv. Anti – titularnu baziliku kardinala i Baziliku Svetog Ivana Lateranskog, rimsku katedralu, u kojoj su ovi franjevci stalni ispovjednici.

20
GODINA

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24
SATA

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna
Hrvatska **101,5 MHz**

Zagreb, Lika,

Sr. Hrvatska **107,8 MHz**

SATELIT: Europa, Bliski
istok i Afrika- EUTELSAT 16°E

EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM

INTERNETA: www.radio-medjugorje.com

Kako postati podupiratelj?

Jednostavno! Pošaljite nam vaše osobne podatke na podupiratelj@medjugorje.hr i godišnjom članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160 HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku 50 CHF) i postanite dio naše radijske obitelji. Hvala vam od srca!

INFORMATIVNI
CENTAR **MIR**
MEĐUGORJE

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Uredništvo: +387 36 653 580
Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548
Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr
www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja MIR Međugorje djeluje od 1997. godine. Program našeg radija dio je svakodnevnice u Vašim domovima u domovini i inozemstvu, na radnim mjestima... Kao glasnik mira Radiopostaja odašilje poruke iz Međugorja. Putokaz je hodočasniciima iz cijelog svijeta.

RADIO KOJI IMA DUŠU

